TORAH AS LAW AND TORAH AS STORY: MEANING AND SIGNIFICAMCE

Jacob J. Schacter, Yeshiva University

Beth Israel Congregation, Miami Beach

February 17, 2014

Robert Cover, "Nomos and Narrative," in Martha Minow, Michael Ryan and Austin Sarat, eds., Narrative, Violence and the Law: The Essays of Robert Cover (Ann Arbor, 1995), 95-172.

Moshe Simon-Shoshan, Stories of the Law: Narrative Discourse and the Construction of Authority in the Mishnah (New York, 2012).

Barry Scott Wimpfheimer, Narrating the Law: A Poetics of Talmudic Legal Studies (Philadelphia, 2011).

Emmanuel Levinas, Nine Talmudic Readings (Bloomington, 1994), 12-29.

תורה

בא

שמות יא:דריב:יג

ויאמר - מאד באַרץ מִצְרַיִם בַּעִינֵי עַבְדֵי־פַּרְעָה וּבְעִינֵי הָעָם: ה משָׁה בָּה אַמֵר יהוָה בָּחֶצָת הַלָּיִלָה אַנִי יוצֵא בִּתְוֹךְ מִצְרֵיִם: וּמֵת בָּל־ בּכוֹר בָּאָרֵץ מִצְרָיִם מִבְּכוֹר פַּרְעה הַישֵב עַל־כִּסְאוֹ עַד בְּכוֹר הַשְּפִחָה י אַשר אַחַר הַרָחִים וָכִל בָּכָוֹר בָּחָמָה: וְהָיְתָה צְעָקָה גִּדֹלָה בְּכָל־אֵרֵץ ו מצרים אשר בַּמֹהוֹ לֹא נָהַיְּתָה וָבַמַהוּ לָא תֹסֶף: וּלְכַל וֹ בַּנֵי יִשְׁרָאֶל לְא יחרץ־בַּלָב לְשׁנוֹ לְמָאִישׁ וְעַר־בְּהֶמָה לְמַעוֹ תֵּדְעוֹן אֲשֶׁר נַפְּלֵה יהוֹה ה בֵּין מִצְרַיִם וּבֵין יִשְׁרָאֵלּ: וְיֶרְדִּוּ כָל־עֲבָבֵּיךְ אֶׁלֵה אֲלֵי וִהִשְׁתַחַווּ־לַי לאמר צא אַתַה וָכַל־הַעָם אַשֶּר־בָּרָגְלֵיךָ וַאַחַרִי־כַן אַצֵא וַיַּצַא מֵעָם־ ויאמר יהוה אל־משה לא־ישמע אַלִּיכִם ש פרעה בחרי־אף: - פַּרְעָה לְמַעַן רְבָוֹת מִוֹפָתֵי בִּאֲרֵץ מִצְרַיִם: וּמֹשֵׁה וְאַהַרֹן עַשַּוּ אֵת־בַּלֹ־ ָדָמָפָתִים הָאֵלֶה לִפְנֵי פַרְעָה וַיִחַזָּק יהוה אֱת־לֵב פַּרְעֹה וְלֹא־שָׁלֵח אֲת־ ַנִיאמָר יהוה אֱל־מֹשֶׁה נָאֵל־אַהַרֹׁן א בני־ישראל מאַרצו: ב בארץ מצרים לאמר: הַחָּדֵשׁ הַנָּה לָכֵם רָאשׁ חָדָשִׁים רָאשִׁון הוּא ג לָבֶם לְחָרְשֵׁי הַשָּנָה: דַבְּרוֹ אֶל־כָּל־עֲרָת יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בֵּעָשִׁר לַחְרֵשׁ ר הַזָּה וָיִקְחָוּ לָהֶׁם אָישׁ שֶה לְבֵית־אָבָת שֵה לַבֵּיִת: וַאִם־יִמְעַט הַבַּּיִתֹ מהיות משה ולַקַח הוא ושְבָנו הַקָּרב אֱל־בִּיתוֹ בִּמַכְסֵת נִפָּשָׁת אִישׁ לְפִי הַ אַכְלוֹ תַּכְּשוֹ עַל־הַשֵּה: שֵה תַמֵים זָבֶר בֶּן־שָנֵה יָהִיָה לָבֵם מִן־הַכְּבָשִים יום לַחְבשׁ יום לַחָבשׁ יום לַחָבשׁ אַרְבּעָה עָשֶׁר יום לַחְבשׁ יום לַחְבשׁ יום לַחְבשׁ

10:10 2107

א (א) בראשית, אמר רבי יצחק לא היה צריך להתחיל התורה רש״יו אלא מהחדש הזה לכם (שמות יב ב), שהיא מצוה ראשונה שנצטוו בה ישראל?, ומה טעם פתח בבראשית!, משום: כֹח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים (תהלים קיא ו), שאם! יאמרו אומות העולם לישראל? לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גוים, הם אומרים להם. כל הארץ של הקב״ה היא, הוא בראה זנתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו. בראשית ברא", אין המקרא הזה אומר אלא בדשני כמו שדרשוהו רבותינו.". בשביל התורה שנקראת ראשית

לב לַבֶּׁם חֵלֶף עַבְּרַתְבֶּם בְּאָהֶל מוֹעֵר: וְלִא־תִשְׁאָוּ עָלַיוֹ חֵׁטְא בַּהַרִימְבֵּם א וְכַתְבוּאַת יֵקְב: וַאָּבַלְתֵּם אתוֹ בְּבָל־מָלְוֹם אַתָּם וּבֵיתְכֵּם כִּי־שָׁבָר הוּא

ציה פסוקים. רניא״ל סימן.

יייה וַוָדַבַּר יהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמָר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי ישְׁרָאֵל וְאָמֵרְתָּ אֲלֵהֶם בַּבַאַבָם פָבֶם פַגַּר יָדְיָה לפְנִי יהוְה: תּוֹרָה אַחֵת וּמֹשְׁפֵּט אָחָר יִדְיָה לָבֶם וְלֹגֵּר הַגַּר ಕ

Ė

מַּאַשׁוּ בֵּן יָאֲשֶׁה: הַקּהָל חָקָה אַחָת לָכֶם וְלַנֵּר הַנֵּר חֻקַּת עולָם לְדֹרָתֵיבֶּם

גַּר אָן אֵשֶׁר־בְּתִּוּכְבֶם לְרֹרְתֵיכֶּם וְעָשֵׁה אשָה רֵיִחַ־נִיחִם לִיהֹוָה בַּאֲשֶׁר ר יַעֻשְׁה־בָּבָה אֶת־אֵלֶּה לְהַקְרֵיב אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחָׁחַ לֵיהוְה: וְבֵּי־יָנוּר אַהְּבֶּם - יַ יריי בֿתוּום: פֿמספֿר אַשֵּׁר עֹמְשַׁוּ פָּכָּה עֹּמְשׁוּ לֵאָחָר כְּמסְפָּרֵם: כָּל־חָאָזְרֵח

MAFTIR FOR FOR PARASHAS PARAH 19:1-22

Haftarah: p. 1292

וְכָי תִשְׁנִּוּ וְלָא תַּנְשִׁוּ אֵת כָּל־הַמּצְוָת כּא גֹּרֶן כֵּן תָּרִימוּ אֹתָהּ: מֵרֵאשׁית עָרִסְתִיבֶּם תִּתְנִוּ לֵיהוָה תְּרוּמֶה ב תָּרִימוּ תְרוּמָה לֵיהוָה: רֵאשִׁית עָרְלְתֵבֶּם חַלֶּה תַּרִימוּ תִרוּמָה בּתְרוּמָת יי אַל־דַאָרֵץ אֵשֵׁר אַנִי מבִיא אֶתְכֵם שַׁמָּה: וְדָיָה בַּאַכַּלְבֶּם מלֵחֶם דָאָרֶץ מ לדרתיכם:

ים וְכִפֵּר הַכּהָן עַל־בָּל־עָרֶת בְּנִי יִשְׂרָאֵל וְנִסְלֵח לְהֵם כּי־שְׁנָגָה הֿוּא יֹם מָבּי בְּיִשְׁנָגָה בְּיֵר־מֹשֶׁה מִן־הַיִּּוֹם אֲשֶׁר צְּנֶה יהנָה נָהָלְאָה לְּדְרְתִיבֶם: וְהַנָּה אָם כּ הַאֵּלֶה אֲשֶׁר־דָבֶּר יהוָה אֶל־מֹשֶׁה: אַת ּ כָּל־אֲשֶׁר צְנֶה יהוָה אֲלִיכֶם לְרֵיחַ נִיחֹתַ לֵיהוֹה וּמִנְחָתוּ וְנִסְכֵּוֹ כַּמִּשְׁפֵּט וּשְׁעִיר־עִנִים אֶחָר לְחַמֶּת: מֵעִינֵי חֵעַדָה נֵעֶשְׁתָה לִשְׁנָגָה וְעָשִׁוּ כָּל־חֵעֵדָה פֵּר בָּן־בָּקֵר אֶחָׁד לְעֹלֶה שׁגְנָתֵם: וְנִסְלֵּח לְבֶל־עֲדֵת בְנֵי יִשְׁרָאֵל וְלַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹבֶם כִּי לְבָל־הָעָם ִּוֹחֵם חֵבִּיאוּ אֶת־קְרְבָּנָם אֹשֶׁה לֵיהוֹה וְחַשָּאתֵם לפְנֵי יחָוְה עַל־ ď

בְּתוֹכֵם תוֹנָה אַחַת יִדְיֵה לָבֶּם לֵעשׁה בּשְׁנְגֵה: וְחַנְּפִשׁ אֲשֶׁר־תַּעֲשֵׁה וּ ם לפני יהוה לכפר עליו ונסלח לו: האורח בבני ישראל ולגר הגַר וְאִם־נָפָשׁ אַחָת הֶּחֶמֶא בּשְׁנְגֵּה וְהַקְרֵיבָה בְּיֵר רָמָּה מִן־הֵאוָרָה וּמִן־הַגֵּר אֶת־יהוָה הָוּא מְנֵדֵּף וְנְכְּרְתָה הַנָּפֶּשׁ רם עֵז בַּת־שְׁנָתָה לְחַמָּאת: וְכִפֵּר הַכּהֵן עַל־הַנְּפָש הַשֹּׁנְגָת בְּחֵמְאֵה בְשְׁנָגָה תַּהָוּא מְקֵּרֶב עַמֲהּ: כֵּי דְבַר־יהוֹה בָּנָה וְאָת־מִצְנָתֵוֹ תַּפֵּר הַבָּרֶת / מִבָּרֶת ជ <u>ን</u>

ה רפה

שביעי

ל אֹתוֹ הַמְּצְאִים אֹתוֹ מְלְשֵׁשׁ עַצִּים אֶל־מֹשֶׁהֹ וְאֶל־אֲהֵרֹן וְאֶל בָּל־הַעְּדֵה: _{לב} וַיּהְיִּרְ בְנֵי־ישְׁרָאֻל בַּמּּדְבָּּך וַיִּמְאָאוּ א*ָישׁ* מְל*ְשֵׁשׁ עֵאָי*ם בְּיִוֹם הַשַּׁבָּת: וַיִּקְרְיבוּ לים נוניחו אחו במשמר בי לא פוש מחיינעשה לו: הַנֶּפֶשׁ הַהָוא עֵוֹנֶה בָה:

757 T

לַמַּחֵנֶה: וַיֹּצִיאוּ אֹתוֹ כָּל־חֵעֵרָה אֶל־מחוּץ לַמְּחֲנֶּה וַיִּרְגְּמִוּ אֹתֶוֹ בָּאֲבָנִים יהוה אֶל־משֶׁה מָוֹת יוּמָת הָאֵישׁ רָגוֹם אוֹתוּ בָאֵבָנִיםׂ כָּל־חֲעֵלָה מְחָוּץ יַּמָת בַּאֲשֶׁר צְנָה יהוָה אֶת־משֶׁה:

במרבר יח:ל־יט:יט

コフコ・コンフ

ל וֹאֲמַרְתַּ אֲלֵחֵם בַּחֵרִימְבֶם אֶת־חֶלְבּוֹ מִמְּנוּ וְנָחְשַׁבֹ לֵלְוֹיִם כִּתְבוּאַת גְּרֶן -

אֶת־חֶלְבּוֹ מִמֵנוּ וְאָת־קְרְשִׁי בְנֵי־יִשְׁרָאֵל לֹא תְחַלְלוּ וְלֹא חָמִוּתוּ: פפפ

For special Sabbaths, see pp. x-xi

Haftaras p. 668 Korach. מפטיר

א לַירוּוְה: כָּכָּה יַעֲשָׁה לַשׁוּר הֵאָחָר אוּ לַאַיל הָאָחֵר אוֹ־לַשֵּׁה בַּכְּבָשִים אַוֹ 🗠

• בָּלִוּל בַּשֻּׁמֶּן חָצִי חֹהָיוּ: וְנֵין תַּקְרֵיב לַנְּסֶךְ חַצִּי חֹהֵין אִשָּׁח רֵים־נִיחָת

י שְׁלָמִים לֵיחוָה: וְהַקְּרֵיב עַל־בָּן־הַבָּקרֹ מִנְּחָה סְלֶת שְׁלֹשֵׁה עָשְׁרֹנִים הַנְיִם־נִיחָם לַיהוָה: וְכִי־מַעְשֵׁה בֶּן־בָּקר עֹלֵה אוֹ־זָבַם לְפַּלֵא־נָדֵר אוֹ־ עשרנֵים בְּלוּלֵה בַשֶּׁמֶן שְׁלִשִׁית הַהָּוּ: וְיֵיוֹ לַנְּטֶּךְ שְׁלְשִׁית הַהַיוֹ תַּקְרֵיב

10

וַנְדַבֵּר יְהוֹה אֶל-משֶׁה וָאֶל-אֲחָרֶן לֵאמָר: וַאת חֻקֵּת הַתוֹרָה אֲשֶׁר־צְנָה

יהוָה לֵאמָר דַּבָּר ו אֶל־בְּנֵי יִשְׁרָאֵׁל וְיִקְחָוּ אֵלֶּיךְ פָּלָה אַרְמָּה תְּמִימָה ָּ אֲשֵׁר אֵין־בָּהֹ מׁוּם אֲשֵׁר לְא־עָלָה עָלֵיהָ עָל: וּנְתַתֵּם אֹתָה אֶל־אֶלְעָזָר , אֲשֵׁר אֵין־בָּהֹ מׁוּם אֲשֵׁר לָא־עָלָה

ר הַבֹּהֵן וְהוּצִיא אֹתָהֹ אֶל־מִחָוּץ לַמֵּחֲנֶּה וְשָׁחֵט אֹתָהּ לְפָנֵיוּ: וָלָלֵּח אָלְעָזֵר הַכֹּהַן מִדָּמָה בְּאֶצְבָּעֵוֹ וְהַזָּה אֶל־נֹכֵח פְּנֵי אְהֵל־מוֹעֵר מִדָּמָה

שֵׁבַע פְּעָמִים: וְשַׁרֵף אֶת־הַפָּרָה לְעִינֵיו אֶת־עֹרֶה וְאֶת־בְּשָׁרָהֹ וְאֶת־דָּמָׁה ַ, עַל-פַּרְשָׁה יִשְׁרְף: וָלָקַח הַכּהֵוֹ עֵץ אֶרֶז וְאֵזוֹב וּשְׁנִי תוּלֻעַת וְהַשְּלִיךְ אֶל

י תִּוֹךְ שְׁרֵפָת הַפָּרֵה: וְכִבָּס בְּנָדִיו הַכּהֵן וְרָחֵץ בְּשָׁרוֹ בַּמִּים וְאַחֵר יָבָא

ר אָל־הַמַּחֲנֵה וְטָמֵא הַכּהֵן עַד־הַעֵּרֶב: וָהַשֹּׁרֵף אֹהָה וְכַבֵּס בְּגָּדָיוֹ בַּמַּיִם הַ

י וְרָתַץ בְשָׁרָו בַּמֵּיִם וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב: וָאָסֵף! אִישׁ טְהוֹר אֵת אֵפֶר הַפָּרָה יי

וְהַנֵּיִחַ מִתִּוּץ לַמֵּחֲנֵה בְּמָקוֹם טָהָוֹר וְתֵוְתָּה לַעֲרֵת בְּנֵי־יִשְׁרָאֵל לְמִשְׁמֵּרֶת לְמֵי נַדָּה חַמָּאת הָוֹא: וְכַבָּּס הָאסֵף אֶת־אֵפֶר הַפָּרָה אֶת־

בְּגָּלֵיו וְטָמֵא עַר־חָעֲרֶב וְחֵוְתָּה לְבְנֵי יִשְׁרָאֵל וָלַגֵּרְ הַגָּר בְּתוֹכֵם לְחָשֵּת עוֹלֵם: הַנֹגֵעַ בְּמֵת לְבָל-נֵפֶשׁ אָדֵם וְטְמֵא שִׁבְעַת יָמִים: הָוּא יִתְחַשָּא-בֿו

אינו

« וּבַנִּים הַשְּׁבִיעֵי לָא יִטְהָר: כָּל־הַנּגַֿעַ בְּמֵת בְּנֶּפֶשׁ הֵאָדֶם אֲשֶׁר־יָמִׁוּת וְלָּא בַּיִּוֹם הַשְּׁלִישֵׁי וּבַיִּוֹם הַשְּׁבִיעֵי יִטְהָר וְאִם־לֹא יִתְחַטָּא בַּיִּוֹם הַשְּׁלִישֶׁי

הַנְיָה לֹא־וֹרֶק עָלִיוֹ טָמֵא יְהַיֶּה עוֹר טִמְאָתוֹ בוּ: וַאַת הַתּוֹנָה אָדָם כִּי־ יתְחַטָּא אֶת־מִשְׁכֵּן ידוה טְמֵא וְנְכְרְתָה הַנְּפֶשׁ הַהָוּא מִישְׁרָאֵל כִּי מִי

עַל-פְּנֵי הַשָּׁלֶּה בְּחֲלַל-חֶׁרֶב אָוּ בְמֵׁת אָוֹ־בְעֵצֶם אָדֶם אָוֹ בְּקֵבֶר יִטְמָא ייייו וְכל בְּלֵי פָתוֹתַ אֲשֶׁר אֵין־צָמִיד פָּתָיל עָלֵיו טְמֵא הָוּא: וְכֹל אֲשֶׁר־יַגַּׁע יָמְוּת בְּאָהֶל כָּל־הַבָּא אֶל־הָאֹהֶל וְכָל־אֲשֵׁר בָּאֹהֶל יִטְמָא שִׁבְעַת יָמִים:

אָל-בֶּלִי: וְלָלְחוּ אַזִּוֹב וְטָבֵל בַּמֵּים אָישׁ טְחוֹר עֹהְוָה עַל-הָאֹהֶל וְעַל־בְּל שבְעָת יָמִים: וְלָלְחוּ לַטָּמֵא מֵעָפֵּר שְׁרֵפָּת הַחַמָּאת וְנָתַן עָלֵיו מִים חַיֵּים אַל-בָּלי: וְלָלְחוּ אַזִּוֹב וְטָבֵל בַּמֵּים אָישׁ טְחוֹר עֹהְוָה עַל-הָאֹהֶל וְעַל־בְּל

בַמֶּת אָוֹ בַקֵבֶר: וְהַזָּה הַשְּׁהֹרֹ עַל־הַשְּׂמֵא בַּיִוּם הַשְּׁלִישֵׁי וּבַיָּוֹם הַשְּׁבִיעֵי הַבֵּלִים וְעַל־הַנְּפָשׁוֹת אֲשֵׁר הֵוּוּ־שֵׁם וְעַל־הַנּגֵּעַ בּעָׂצֶם אָו בֶחָלֶל אָו

Ü

חמיש

16

GESHER 3.

changeable time, he lacks affinity for a duty whose execution depends solely on time, on a "now" and "not later"; upon a "today" and "not tomorrow"; upon a night whose dawn cancels the opportunity, upon a day whose sunset eliminates the possibility. He does not "מום אים לא החמינולה" "וואים האים לא החמינולה" "וון אים הי" "ון הסנ חסא, then when?" "If the hour beckons, do not delay."

The basic criterion which distinguishes free-man from slave is the kind of relationship each has with time and its experience. Freedom is identical with a rich, colorful, creative time-consciousness. Bondage is identical with passive intuition and reception of an empty, formal time-strgam.

When the Jews were delivered from the Egyptian oppression and Moses rose to undertake the almost impossible task of metamorphosing a tribe of slaves into a nation of priests, he was told by God that the path leading from the holiday of Passover to Shevuoth, from initial liberation, to consummate freedom, (Gillum Shekina, Revelation) leads through the medium of time. The commandment of Sefira was entrusted the Jew; the wondrous test of nine days must be whole. If one days be missed, the act of numeration is invalidated.

A slave who is capable of appreciating each day, of grasping its meaning and worth, of weaving every thread of time into a glorious fabric, quantitatively stretching over the period of seven weeks but qualitatively forming the warp and woof of centuries of change is eligible for Torah. He has achieved freedom.

We may say then that qualitative-time-consciousness is comprised of two elements: First, the appreciation of the enormous implications inherent in the fleeting moments of the present. No fraction of time, however, infinite, should slip through the fingers, left unexploited; for eternity may depend upon the brief moment. Secondly, the vicarious experience, while in the present, of the past and future. No distance, however removed, should separate one's time-consciousness from the dawn of one's group or from the eschatological destiny and infinite realization of one's cherished ideals.

במדבר מו שלח

ד) ויעפילו. חיוקו לבכם, כענין "ויחוק לב פרעה ולא שמע אליהם" (שמות ז יג).

ה) וירד העמלקי. ולא הניחום לעלות.

טו. (ג—ר) לששות ריח נודמית. והקריב המקריב. הנה עד העגל היה הקרבו "ריח ניחוח" בזולת מנחה ונסכים, כענין בהבל ובנח ובאברהם, וכענין "וישלח את נערי בני ישראל, ויעלו עולות ויזבחו זבחים שלמים לה', פרים" (שמות כד ה'), את נערי בני ישראל, ויעלו עולות ויזבחו זבחים שלמים לה', פרים" (שמות כד ה'), לא זולת זה ובחטאם בעגל הצריך מנחה ונסכים לעולת התמיד שהיא ערבן צבור, ומאז שחטאו במרגלים הצריך מנחה ונסכים להכשיר גם ערבן יחיד.

(כ) חלה תריםו תרוםה. אחר חטא המרגלים הצריך גם החלה, למען יהיו ראויים שתחול ברכה בבתיחם, כאמרו "וראשית עריטותיכם תתנו לכהן להניח ברכה אל ביתך" (יחוק' מד ל). וכן אליהו "עשי לי משם עגה קטנה בראשונה והוצאת לי.... כי כה אמר ה'... כד הקמח לא תכלה" (מ"א יו יג).

· >N / 12/1/8

ושת ילמות ומשם תאו מיוני מידו

האטר ה אל הוד לן הבית "בפלשתים הדשעה את קעילה טאי קטבעיא אי אסד הדי בית היט של שמאל הרמיז קיים אלא אי מצלה אי לא מצלה ריקא גמי הבחיב לן הבית בפלשתים הרשעה אי מצלה אי לא מצלה ריקא גמי הבית בירך תעמ האה הדי (ה) היא ממן לעיר [היאל] לא היחה טוניו לכך לא יבנס רבי רבי ביי מארר במן לעיר [היאל] לא היחה טוניו לכך לא יבנס רבי רבי ביא בלא היחה מעשה ברני מימן שהיה מהלך ברוך השבה ל נבני חשב בבית המודש חדש כל היחם טולו רכי הרי העור לעון הכני לו חץ לעיר לשדית מצאודיו חש כל היחם טולו (אמרי לל) "משם האיה לעוני חשב בבית המודש חדש כל היחם טולו (אמרי לל) "משם האיה לעוני חיבנים אימים אין לי אלא איבע אמת היא אומי ההיא באמצען רידודה שמם ברוך ולא ידע לשחשבה יש לו אלשים אומי הוא באמצען רידודה אומי מקצה אל הלו הלו מאר ביר לו המוד של האים מחוד לו שאינו יכול להוור טו היות שלים מקצה אמרון של הוא אומים מקצה אמרון של הוא הבין אמרון של הו מביאן האבלין באמצע ידוד שנים מקצה אמרון של הו ברון אמרון של הו מביאן האבלן באמצע ידוד שנים מקצה אמרון של הו ברון אמרון של הו מביאן האבלן באמצע ידוד שנים מקצה אמרון של הו ברון אמרון של הו מביאן האבלן באמצע ידוד שליים מקצה אמרון של הו מביאן האבלן באמצע ידוד שליים מקצה אמרון של הו מביאן האבלן באמצע ידוד שליים מביאן האבלן באמצע ידור באמנים ברון האורון של הו ברון אמרון של הו ברון אמרון של הו ברון האורון של הו ברון אמרון של הו ברון אמרון של הו ברון האבלן באמצעו בלבר באור הו ברון האבלן באמצעו בלבר באמצעו בידון באמנים ברון היום מקצה אמרון של היות ברון אמרון של היום ברון אמרון של היום ברון היום מקצה הוום ברון האורון של היום ברון אמרון של היום ברון האורון של היום ברון אמנים מום ברון באמצעו בלבר באמצעו בידון באמצעון בידון באמצעו בידון באמצעון בידון באמצעון באמצעון באמצעון בידון באמצעון בידון באמצעון בידון באמצעון בידון באמצעון באמצעון בידון באמצעון בידון באמצעון בידון באמצעון בידון באמצעון באמצעון בידון באמצעון בידו

לתבם לפרים: שנוסם ל זו לדה אלים אי לא לא להדל משרה לפכר: את קעולה שים החדה להדל האי לא מדרה משרה לפכר: את קעולה שים החדה להדל האי לא מדרה משרה לפכר: את קעולה שים החדה אלי הי הל מי הל הי הל מי הל מי הל הי הל מי הל מי

אמים פשים ביניתו ועד מקים של ינטביפל פספין-של היה יות בעושה ל שאל במום בעיר ול נספין להיות שניתא בעיר אל במקים בשים ביניתו ועד מקים של ינטביפל פספין-של היה ולפים בעושה ל שאל במום בעיר היא משר האל ושן היהל נמור בעיר ל שניתה: ומוא במסים - של לאמים כליםר כ' אמים יש לכל נידור לפים רום פילים יישל ד' אמים ואתר שבירר לי לדר זה אין יכל לחור אלברור למי לחר: ביו שנים . שמחין זכי כמוק מזכי וי לבשים דמיבלמן כי לחשם של כל לחוד בסוך של חברו: מכיליון ולאוכלין יכסוך לרים כי לחשים:

ションマーションマ

מכאן ואילך לא הפסיד: אכור רב הסרא אכור מר שוקבא ובלבד שלא יאכור יוצר אור מיתיבי הקירא מכאן ואילך לא הפסיד כאדם שהוא קורא בחזורה אבל מכרך דוא שתים לפניה ואחת לאחריה תיובתא דרב חסרא תיובתא איכא דאמרי אמר רב חסרא אמר מר עוקבא מאי לא הפסיד שלא הפסיד ברכות הניא נמי דבי "הקורא מכאן ואילך לא הפסיד כארם שקורא בחזרה אבל מכרך הוא שחים לפניה ואחת לאחריה אד מני נחל תקרא קש בשנתה יותר מהשמק בתורה מרקצי הקרא מכאן ואילך לא הצסיד כאדם הקרא בתורה פבלל דקורא בעונתה עדיף: בורני "ביות שפאי איפרים בערב כל אדם יפה ויקרא ובבקר יעמד שנאבר ישים! יובשבבך ובקובך ובית הגל איפרים 'כל אדם קורא יכדדם שנאבר ובלכתך בדוך אם כן לפה טובר משל של היה ובשכבר ובקובר בשעה שבני אדם שוכבים ובשעה שבני אדם עוכרים א<u>ור פרפון</u> אני הייתי בא בדוך יוושת לקרות כרברי כיש וסבנתי בעצם מצני הלפשים אמרו לו פרי היית לדוב בעצמך שעברת על דברי ביה:

: > a /w/

ודאי ספק מנא לן וכולהו אשכחן ודאי ספק מנא לן ורשמואל (נ) ודאי ליח ליה מינה וכולהו נמי כגון אך חלק איכא למימר דוראי פיקוח נפש הנינהי. פירכא אמר רבינא ואיתימא רב נחמן בר יצחק "מבא חדא פלפלתא חריפא קא ממעם ולא ספק וכן ולא אחם ממלא צנא דקרי: כותני הפאת ואשם והאי מכפרון "מיתה ויוה"כ מכפרון עם מסורון כידה למות (ד) ודא וק -החשובה תשובה מכפרח על עבירות קלות על עשה ועל לא תעשה ועל חלל פליו כדי שישמור ודוף שכפום [נימוש משנה מיה] הרבורות "הוא הולה עד שיבא יוהיב ויכפר יראוםר ארצה ואשוב ארפא הבתת סרכה: דשמולל לים לים פירכל . ואשוב אין מספיקין בידו לעשות חשובה יארשא ויוודכ מכפר אין יוודכ מכפר הביח חשר יעשה כחדם כתלות שיודה בכם (מ) נפי אנח יעבירות שבין אדם למקום ינה"ב סכפר יעבירות שבין אדם לובירו אין יוהיב ודלי ולא שיכא במשייחה לידי ספק הנקליות לם [משת יי השוקף: מכפר עד שורצה את חבירו "דרש ר' אלעור בן עודיה "מכל חמאתיכם לפני מון מיסה חלמה מחלרון על הספק: מומיון (ג) מו פרם פופלפה . נרשין חחר: ויששות ה' תפורו עבירות שבין אדם לכיקום יוהיכ מכפר עבירות שבין אדם לחבירו ברוני שופס ופטס וופי . ספי פינו וייי אין יוהיכ מכפר עד שירצה את הכידו אמר רכי עקיבא אשריכם ישראל לפני ניי יחשוני ופי מי ארם מפודרון למי מפודר ארובם אביכם שבשמים שנאמר "וודקתו עליכם יוולס ומניטח וים המס שמת ווול שוה: ירושתי וסי בי או בי בביו ויין בי בביו היו בבי הבי בבים בבים בבים יוי עי על בבים ומינות בים מל שנה ספק סרם ובנת (נ) חבי דם ויין משבה מים מהורים ומוררתם ואומר "מקוה ישראל (יהי)מה מקוה מפרו היו המפאים יוים מים מהורים ומוררים ואומר "מקוה ישראל (יהי)מה מקוה מפרו היוים מים מים מהורים ומורים מורים ומורים ומורים ומורים מורים ומורים ומור של של יין מאו מו אף הקב"ה מפהר את ישראל: נבר אשם ודאי אין אשם חלוי לא ודא כפרה מיינים יין מאו מו אף הקב"ה מפהר את ישראל: פקסת וששר זרטי בכפרין . ומססמה דשנה נמי נה מלו ס' אונם שם יו כתיבא ביה דבך סבפרי כפרה נכורה אשם חלוי אינו סכפר כפרה נסורה אי משוכה איכון שאם לא סיה מסחרם (ו) נשיי דים נמי דעך אין אדר מכפר כפרחן אשם חלוי אדר מכפר כפרתן דהגן שרדיביי ולשכתו כו' (1) oc acid qeq (6): (C) ed משרון ניוק המאות ואשמות וראין שעבר עליהן יוהיב חייבין אשמות תלוין פמורין: מיתה כפרם כפינ כים . וספר פניו סכק לפות וק חלל ייוריב מכפרין עם החשיבה: עם החשיבה אין כפני עצמן לא ניכא רלא כרבי⁸ שליו כל ל . פל שנופו השר שנו (ריקרה ב) בהשם אסיבם ודוץ דרגיא ") רבי אופר על כל עביו ות שבתורה בין עשה תשובה בין לא עשה מלוי כמיכ: פנסי פלוי פינו שכפר מינים (כ) ור"ח לים מלום כי' (באירות משי מתנה תשובה יום הבפורים מכפר חוץ ("מפורק עול) וכצלה פנים בחורה וסיפר ברית כפרם נפורם . חלה כולה להכן שליו מן סיסורין עד שיודע לי שורוד חשול ססד החרב בשר שאם עשה תשבה יוהיב מכפר ואם לא עשה חשובה אין יוהיב מבפר רבית הסחת סכי ילפי לה בכריסות פכד מכל אפילו תינא רבי תשובה בעיא יוהיב יוהיב לא בעיא תשובה: תשובה מכפרת (דף כה): פפורין . דיום בכפורים משלוים (פר על עבירות קלות על עשה ועל לא תעשה: השתא על לא תעשה בכפרת על מי פשכרו ולו מכפר מליכן ופשחל מפרש בכריפות שפויט שק עשה מיבעיא אבר רב יהודה הבי קאמר על עשה ועל לא תעשה שניהק (דף מה:): פון מפרק פול . כופר (במשיום. מספיים וו לעשה ועל לא תעשה נמד לא ורמינה "אלו הן קלות עשה ולא תעשה בהקביה: פולם פנים במורם . דורם אם המודה לנכחי פנון מנשה "שסיה ומשרין שו

נמשנה שנמשניוה]

לשניט זכים כירושלמי וכרי"ף וטפ"י

סימן קסו ליכול מוצלינג

*)[לקמן פו:] שטשת ינ. כרישית ז. חרש בארום של דופי לא היה לו למשה לכחוב אלא וסמנע היסה שלגש ונו": ומישר ברים בשר . מילה ובמסכם שטשות" יליף לה מקרח : יחי יני רבינו דנגאל

ששו ששו שוצו שו ברוך כמון ") לפקחונפשרה אוד מאניה נו. צ' מהאני שוכל הדנוק מדילו מן הצופו, מאליפור בנו של סשו רבינו שנה' ויוד ברוך במלון ויוצשים ול רנוקש הכיום. ויבקש הכיום להיניק מפני ות רות שופות בין יו שקות ומשודה אוד מאנורו שי בי שנת שים, ותרלי מן ומיפה שנה" ויוף מבני, פי ויוף וחלי תמות פאוני מן ומים אות לי בוש ומים, אתרלי מן ומיפה שנה" ויוף מבני, פי ויוף וחלי מו וחלי מו מיפה שנה" ויוף מבני, פי ויוף מבני, מותרלי מן מיפה שנה" ויוף מבני, מותרלי מן מיפה שנה" ויוף מבני, פי וויוף מבני, מותרלי מן מיפה שנה" ויוף מבני, מותרלי מותרלי מותרלי מיפה מותרלים שנה מותרלים שטוענית אם וכה מתאוד וכין שפנישו מתאוד וקאה זוען דסם. תעינו מן ומיהו שה זיין טבני צ'יוף וכי ובית שהה מן ויוניק או אביה זוען משנה אין בים המכנית אם מו מיניק ביותר מיוח. זו שנים של ו' אלער בן עייתי ברוב מיוח ביותר מיוח. זו שנים של ו' אלער בן עייתי ברוב מיוח ביותר מיוח. זו שנים של ו' אלער בן עייתי ברוב מיוח בייתר בייתר מיוח בייתר בייתר מיוח בייתר מיוח בייתר מיוח בייתר מיוח בייתר מיוח בייתר מיוח בייתר בייתר בייתר מיוח בייתר בייתר מיוח בייתר בייתר בייתר בי השר בשנת כדי לשווא מן המיוש המוב ושר של מו מראו בש שיטש מנמות מספר שיומן משש כפן והב והנות כפן ענמו ושנים והי שנט של די שקור בן קידות: (מוני) האנט הוא מספרון של אפט חלוי שק"ל הנחוצ מה כפה או מסיה נמודה דלני מדרק ליה כני איחיי קיבן שר . אי מי מדונות השניה ואי של היבלה של היבלה של היבלה של היבלה מוניות היבלה מתניות הלמוני הוצא הני של היבלה מוניות היבלה מתניות הלמוני הוצא הני מיות מספרה מוניות מוני מיות מספרה מתניות המוני מוניות מוניים מיות מספרה מתניות מוניים מוני מיות מספרה מתניות מוניים

*) מחלה דריל פנין לפיקח משם שרותה לפו השנת ופני פילה שמו לפיקח וכו? חמפת

केट द कर तेरा धीता केवका के कार जरें [टाठ उत्तर धीता कार द कर धीता केववा] केट हो जर हार्य ज्यान गरें। हा केरी केवका. हर. केर्ड से कर हारेट कर सेटाई केट ए कार केट हम्द गरें होता तह तट हार कार जरें। बड़ा करिया केरफ हमार्च केवड़ों कारण्यत सेटाई (בל (כל) נקשנה כם פונס (מה הפקורות פנף פי, ted (קומו פנו פנו) פנים ומנים פנים בלבים

לחבירו ורילהו החלהים יתחול לו: ושם לכי יסעם פים כי יספלל

בשכיל זר לערבו בממון או אם

עשה זאת והגלל כי באת בכף רעך על

מסקי ממון: לך ספרפם. יד ופרע לי

ועל מוקש אמרי פיך אם הקגעמו

רהב רעיך הרבה רעים לבקש הימט

מחילה. רעיך בחרא דקרא מלא בחיב

לפי שהוא לשון רכים: כשלש שורום .

סעלפי. הרי פעם אחת וישר העויתי

הרי שתים ולא שוה לי הרי שלשה:

אנת שם כת דמסס שם כת . חין כת

לרי מבם בסדים . ר' הבח היה לי

להסרפם על ר' ירמיה שחשא לו אזל

ר' ירמיה איתיב אדשא דר' אבא :

ורויפי דפים . החות סיפי שופכין

שהיתה השפחה שופכת חרדיפי סיפין

ודומה לו כרכיכים זרויף ארן בספר

ההלים (עב): **מפלים נפטים**. לפני

מי שחטא לו אולי יכקש ממט מחילה

וימחול לו: פליף ופני . כובר ושונה

ומשלש פעמים רבות: בסרי עבהם.

הטבח חסא לו: קאיל אבא .

רביה: לפקפל נפסים. עכשיו הוא

מענישו למוח: סכר רישם. משכר

. עלמות ראש של בהמה: **בקופיה**

בגרגרתו: פידרם. פרשת מקרת

של נכיאים או של כחוכים:

דפיטל דקרא לשון פיום הוא והכי קאחר אם יחסא איש לאיש ופלט צו א שיי פד ממלכות משובה כלכה ח:

משונה כלכה כו ספנ עבין כו בוכיע הריח כי מרו שפיף לו:

טקשם באמרי פיך שהקנסתו בדברים צח ה מייש שליי מוש"ע שם סעי" ב:

> שלש פעמים יפייסות בשלשה אנשים בכל פעם שנאמר ישור לשון שורה ואין שורה פחוחה משלשה בני אדם": ומצה יהו

ן בפיי הכיאגה כאן מלת אלא לשון בקשה: סוס לים פילסל פיבלדנום לפניו ולאתריון

[אמת פ"ה מייה מוסגי פֿ׳ר סופה מו. סנהדרין קו: עי' פוס' יכמום סבה

שנאטר ובשוב צויי מצרסוצ ועשה של תנופוני מכשול לפניו כורי חסוחלפין (את השרונטות) אפילי

*) פיי מופי מולין לתנ דיים חינפריך לאוצר שניהום גויד. שלות רשנים מזבת תקלה וחדשות מקברת בעליה שיום נכום לה רעידם יחבה יייי שירוש או השנים שאת והקית והיישת סקברת בפניה פום מנגס כה הפייח יהבא מסברת בפניה פום מנגס כה הפייח יהבא מכנה, ולחני שהרא הניאה מסבר, ולחני שהרא נפיק לרינא אמר הני ברשת בפסי לקשלא אויל הנט ביותר להנא פניר הריק לביותי עייל ולחוי שהרא ביותר בבית כיציאה מכית בלא שן: שפות ביותר לא מצב אינו מוב לאחתב שכשום לו פנים בשורה בשומר הראית כי נכנע אחתב ספני אני להם לרישורם שחבין לבניהם ולבני בניהם כו'. להפות צריק במשפם פוב לבריקים שאין נישאין ספר של לרם לדשקים שובן וניינו להם היה השטנתם כי עדיין שלא תניע וסנכם להפפר אשריתם לדם פרים בעולון של אתפטרם כי לדקרישני חו השטנתם כי עדיין שלא תניע וסנכם להפפר אשריתם לבריקים שוכין לעצמן ולבניתם ולבני בניתם. חרבה בנים וצו לי לאהרן שראויין לתשקף כבדב האבודאא שנאסר הנותרים אלא זכות אנות הגינה בשרוק. כל הסהפיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה

בנבו נפנים. ברטן שלמו: לקפלה פויל. לישה שוכש חשה שחה ישנה בדין ועל שלחו אחר כן: אנו כישים לים פול עביד . בכל כפרו. אם אינו שב מעבירות שבידו כך היה עלי הכהן מוכיח זה לא יעשה טרכי ביתו ולא ישחכר כטם בדבר: ולאי שססם בישה . שישוב ויכנס לביתו בלא חסא כיליאה : שפטים . גדודי את בכיו שישוט מרעתם : בני שם שרבה לרפך סקפה לה כפיך . בני אדם הולכין אחריו לכבודו: 🏍תורה אור

בצבו נפשיה לקפלא נפיק וצבו ביתיה לית יעום נשפים שים אנו שים כנוני הוא עביד וריקן לביתיה אויל ולואי שתרא ביאה כיציאה *וכי הוי חזי אטבוהא אברוריה שלא להמריח את הניטר לקים מפניו ליוב כאמר "אם יעלה לשביים שיאו וראשו לעב יניע כגללו לנצח יאבר רואיו יאכרו איו *רב זומרא כי הזו מכחפי ליה בשבתא דריגלא ידו. הקביה מרחה מפניו את הפבירה מצ'י הוה אמר "כי לא לעולם רוםן ואם נזר לדור שלא הכא לידו: כי לא פפור נפשי בש יהודור "שאת פני רשע לא מוב לא מוב לדם לרשעים שנושאין להם פנים בעולם הזה לא מוב לו לאחאב (6) שנשאו לו פנים בעוה"ו בנפש שחבדה על ידו : אל ישמע בו . מלים שנאבר יעובי נבנע (*אראב מלפני) לא אביא פול ישול אלח מניחין חיפו ויפול בכור ח בל שנאבר יעובי נבנע (*אראב מלפני) לא אביא בניסגס: כדרכ מול . דכיון דתנה מש" הרעה בימיו "ילהמות צדיק במשפמ מוב להם מרי זימני שוב או חירותי מה לאדורות שונה בימיו בילה מה או מרינים בימים להם לו למשה שלא נשאו לו פנים בעוה"ו שנאמר שמם מניו הימר: ליפס דום כרצי. דחמר מווניסיען לא האכעתם בי להקרישני הא אילו האמעתם בי עריין לא הגיע ומנם ליפמר מן העולם אשריהם לצדיקים לא דיין שהן זוכין אלא שמוכין לבנידם ולבני בניהם עד סוף כל הרורות שכמה בגים היו לו לאחרן שראויין לישרף כנדב ואכידוא שנאכור יייניסי הנוחרים אלא שעמר לדם זכות אבידם איי להם לרשעים לא דיין שמרזיבין עצמן אלא שמחייבין לבניהם ולבני בניהם עד סוף כל הרורות הרבה בנים היו לו לכנען שראויין סיפא מי יתפלל לו מי ישפשט בשכיל

ליסמר כמבי עבדו של רבן גמליאל אלא

שרובת אביהם נרמה להן *כל המוכה את הרבים אין חמא בא על ידו "וכל המחמיא את הרבים כמעם אין מספיקין בידו פיין לעשות חשובה כל המזכה את הרבים אין חפא בא על ידו מים "כדי שלא יהא הוא בגיהנם ותלפידיו בגן עדן (מים המזכה ל מלים פי שנאכור °כי לא תעזוב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת וכל המחמיא את הרבים אין כספיקין מל כת בידו לעשות תשוכה שלא יהא הוא בגן עדן ותלמידיו בגידעם שנאמר "אדם עשוק בדם נפש עד בור ינום אל יתמכו בו: האומר אדמא ואשוב אדמא ואשוב: למה לי למימר אדמא ואשוב אדמא ואשוב ומיל שי פים חרי זיכני כדרב הזנא אכד רב האכד רב הזנא אכד רב "כיון שעבר אדם עבידה ושנה בה הזרורה לו הזרורה ישים לו סלקא דעתך אלא נעשית לו כהיתר: ארמא ויום הבפורים ככפר אין יום הכפורים ככפר: ליכוא מתגרי ומינ כם דלא כרבי דתניא *רבי אומר על כל עבירות שבתורה בין עשה חשובה בין לא עשה תשובה יוה"כ מכפר ודים אפילו תימא רבי אגב שאני: עבידות שבין אדם למקום וכו': רמי ליה רב יוסף בר חבו לרבי אבדו (ג) שמה ה. עבירות שבין אדם לחבירו אין יוהיכ מכפר והא כתיב יאם ידמא איש לאיש ופללו אלהים מאן אלהים דיינא אי הבי איכא סיפא ואם לה' ידומא איש מי יחפלל לו הבי קאמר אם ידומא איש לאיש ופללו אלדום ימדול לו ואם לה יהמא איש מי יחפלל בעדו חשובה ומעשים מובים <u>*אמר ר' יצדק יכל המקנים את חבירו אפילו (מיץ ומדים פונס</u> מליו בדברים צריך לפייםו שנאמר °כני אם ערכת לו עך תקעת לור כפיך נוקשת באמרי פיך עשה ואת אפוא בני ורים שוי העצל כי באת בכף דעך לך התרפס וההב רעיך "אם משון (ג) יש בירך התר לו פסת יד ואם לאו הרבה עליו

בינ ישור (*ואמר) רב רוסרא 'וצריך לפייסו בשלש שורות של שלשה בני אדם שנאמר "ישור על אנשים ויאמר אונ ע [רל מינו] תפאתי וישר העויתי ולא שוה לי (*ואמר) ר' יוסי בר תנינא יכל המבקש כפו מחבירו אל יבקש מכעו יותר מולדים , משלש פעמים שנאמר "אנא שא נא ועחה שא נא "ואם מח מביא עשרה בני אדם ומעמידן על קברו ואימר רפאתי לה' אלהי ישראל ולפלוני שחבלתי בים ירביה תוה ליה כיילתא לד' אבא בהדיה אול (ד) איתיב ארשא מקלים פיני דרי אבא בהרי רשריא אמתיה. מיא ממא זרויפי דמיא ארישא אמר עשאוני כאשפה קרא אנפשיה °כאשפות לפיום ליה פנע ביה רב הונא אטר ליהלהיכא קא אויל טר אטר ליה לפיום לפלניא אכר אויל *)אבא למיקמל

מאס מפינ נפשא אול וכם עילויה הוה יתיב וכא פלי רישא רלי עיניה וחוייה אכור ליה אבא את זיל לית לי כילתא בהרך שמאלי מאלה בהרי דקא פלי רישא אישתכים גרכא ומחייה בקועיה וקבוליה ליב הוה פסיק סידרא קכיה דרבי עייל מולי

כשמת עלי רמו דכתינ כו':

לנלם יפנד . וכל זה חמר שלח חזות (פי׳ סגיורין דעתו: פכפפי לים . זקן היה וטשחין איתו באלנקי בכספיהם בכית המדרש [ע" בשורין שנשבר פניפרים . חלמח חף הן היו

משראותסוא] כלויין לישרף וטתרו: פֿין שפפ כפ פל למדט שהקב"ה מוגע את החשא מלהכשילו: משוק בדם נכם . מחויב

סרי זימני שוב אין מספיקין בידו למשות תשוכה לפי שהעכירה דומה לעיל אפי' לא עשה השובה מכפר: **פנב שפני .** מחתר שעליו הוח סומך לחטוא איט מכפר: וסכפיב ופלנו אסים. וקא סלקא דעתך ופלני לשון חפלה ופיום הוא שהקב"ה מפלני ומפייםו ומכפר ע : פלן אלסים דיין . והאי ופלט לשון וכתן בפלילים (שמוח' מ) הדיין ישפוע ביניהם: לוי ספי. דפלט דקרא לשון משפט נינהו אימא

סמקום וכי אין שלוחין הרבה למקום

ליפרע הימט: סכי קפער. הכי נמי

ושפרלא ל כ) פר' כע"י -6-0-6-

תהות תביח לו מנים כו׳ קורב לכם

נדדר וניזיל לא הדד איקפיד ר' הנינא אול רב

לגביה חליםר מעלי יומי דכפורי ולא איפיים

והוכי עביד הכי והאמר ר' יוסי בר הנינא כל

המבקש מפו מחבידו אל יבקש מכצו יוחר

משלש פעמים דב שאני ור' הגינא היכי

עביר הכי *והאמר רבא כל המעביר על

מרוחיו מעבירין לו על כל פשעיו אלא ר׳

חנינא חלכא חוי ליה לרב דוקפורו בדיקלא

וגמירי דכל דוקפוהו בריקלא רישא הני

אמר (6) שמע מינה בעי למעבר רשותא ולא

איפיים כי היכי דליויל ולגמר אורייתא בבבל

תיר *מצות וידוי ערב יוהיכ עם חשבה אבל ב

אמרו חכמים ייתודה קודם שיאכל וישתה

שכא חמרף דעתו בסעורה יואעים שהתודה

סודם שאכל ושתה מחודה לאחר שיאכל

וישתה ששא אירע דבר קלקלה בסעודה

יואף על פי שהתורה ערבית יתודה שחרית

שחרית יתודה במוסף במוסף יתודה במנחה

במנחה יתודה בנעילה יוהיכן אומרו יחוד

ארר הפלתו ושליה צבור אומרו באמצע

כאי אכור אכור רב אתה יודע רזי עולם

ושטואל אמר מכונומק, הלב ולוי אמר

ובתורתך כתוב לאמר ר' יודען אמר רבון

העולמים ר' יהודה אמר כי עונוחינו רבו

מלמנות והפאחינו עצמו מספר רב המנונא

אבר *אלהי ער שלא נוצרתי איני כראי

עכשיו שנוצרתי כאילו לא נוצרתי עפר אני

בחיי קיו בטיחתי הרי אני לפניך כבלי כולא

בושה וכלימה יהי רצון פלפניך שלא אחמא

ומה שהפאתי מרוק ברחמיך אבל לא עדי

יטורין והיינו וידויא דרבא כולה שתא *וודב

הכעולא זומא ביומא דכפורי אמר *מר זומרא

לא אכורן אלא דלא אכור אבל אנדעו הפאנו

אבל אמר אבל אנדנו המאנו חו לא צריך ראמר בר המרודי הוה קאימנאקמיה רשמאל

ודנה יחיב וכי ספא שליחא דצבורא ואכר

אבל אנדנו חמאנו קם מיקם אמר שמע מינה

יעיקר וירוי האי הוא רוגן הרום *בשלשה

פרקים בשנה כהגים נושאין את כפיהן ארבעה

פעמים ביום בשרדית במוסף במנחה ובנעילת

שערים ואלו הן שלשה פרקים בתעניות

ובמעמדות וביום הכפורים מאי נעילת

ששרים רב אכור צלותא יתירתא ושכואל

הגרנת

הביה

ומשודם יום

SEPTE COOK

ושכתים ממר

פספ רי פיים . וגם הוא היה חפן לפסוק עמו וחור בשבינו לראש הפרשה: רב שפני. מחתיר היה לשלמו: alad me לים לרב. ראה חלום על רב שחלאיכו ברקל והוא סימן נשיאים ראש וגדולה ור' חנינא ראש ישיבה הה כדאמר רבי (כמסח דף קב) בשפח פסירה

יוכוא

`∖∂

חמינה בר חמה ישב ברחש וכשרחה חלום זה של רב דתב לשום לפי שחדו מלכום טגעת בחברסה אמר ארחייה מהכא ריכרה לבכל מפני ושם יהיה וציל ברין ראם ולא כדחין למוח בשבינו: פס **פשיכה** . לאחר אכילה משקיבל עליו יוה"כ: פפל ספרף דפתו . מחמק שכרות: דבר קלקלם . של חסח: מפשפקי סלב . מפלה היא: בשרפך כשב . כי ביום הזה יכפר: רכון ספולפים . כי לא על לדקוחינו וכו' : רים יו, מוילם בשפרים . של גשמים: ובפשפרום . כת. לפיל כג. ארבעה יחים בכל שכח שאנשי משמר ישראל מחסנסין בערייהן ומחענין ---וקורין במעשה ברחשים כרחמרינו במס' תענית (דף פ.) והחם מקשים ותשניות ומשמדות מי חים בהו (ה) נמ' רישה מוסף ותשמים כל קחמר להגים כדי חבר (שינו טשחון חם כפיהן כל זמן שמחפללין ומי ולגמר ואפי' במנחה לפי ששלשה פרקים הללו פלימונינסים מעניות כם ואין שכרות במנחה אבל אוחיים ולא שאר ימוח השנה אין נשיאות כפים מחיין וק במנחה וים מהן חרבע סעמים מפרסיי: ביום: לנוספ יפירספ . מספלל שבע (נ) שה נהפילה כשתר החפנים: השפושל שמר מס פט ופס פיינו . אומר ואינו מתפלל : פכפרים שם שור יום סכשרים . ליל יום הכפורים: משינה מחשל מי מיל ומוסם ברידוי. גרם בתומפחל לינו וחינום שלי חוחם מקדם ישראל אלא פאל מא ישניא סומם מקום ישרת הנת האת מחק (ג) שם הסולחן וחכמים חומרים כל מקום ושמים. ת שתוק לשכם אם בשאר התפלות אם מון אסם דוג רצה לחתום בוידוי חותם כך שמעתי דוג בן מפ אבל לא גרם לה בתוספחא הכי אלא פנים ורב ספא וחכמים חצמרים מחפלל שבע וחם מחמו וסים רצה לחתום בוידוי חוקם ואנפילה שב אני קימי קחני מיהם ממילה מחפונו ושמיה למה קימי קחני מיהם מילה מחפונו ושמיה להם מיה חיובתא: נפיפ קפים דרכא . בנגמילה למיה מיחי היובתא: נפיפ קפים דרכא . בנגמילה למיה למי הלשון נמילה פליני (ד) אשרלו בברט' (ד) הפי דים ירושלמי חד אמר נשילת שמרי שמים מים סי שייי וחד אמר נעילת שערי עזרה: וליון דנלי. משחשיכה כו לו לריך: וסא למר רב. במס' ברטת" חפלת פרכית [הף מ: לפי רשות ומאי פיטרית דקאמר: לדברי מימם שם מ . ספופר שוכם קפתר. דצ פוערתה: פגיון מיסיבי וכר. קסני, לעילה וקסגי פרכית: שכם ספין שמונה שפרם . ממרה פ ג' כחשונות וג' חורונית כחיקנן ואיתר כבינט כאמנע שיש בה מעין

שלש עשרה ברשת והיא חסלה קלרה

שחיקט לעוברי דרכים ולמולה יוה"כ

כתרו לנחם כה מפני הסורה:

צם א מיי ריג בשנטת ודאבר רב חפלת ערבית רשות. חימה לרב דחמר הפלח ערבית רשום האמר פרק ספלח השתר (גרסת דף ס.) סעה ולא

סתפלל ערבית מתפלל שחרית שתים ואמר נמי החם בסוף פרק שם מנה ז תפלם השחר (שם דן ל:) מעה ולח הוכיר של רחש חודש בלילה חין משים מים סי מרו מחזירין למש לפי שאין מקדשין חת אתא רי דויא הדר לרישא עייל בר ספרא

כחדם בלילה כא לא ככי מחזרין הדר לרישא ארא ריש ברבי הדר לרישא קב ח פייי שם פושיע ואמלי סיפוק ליה דספלה ערביה אתא ר' חנינא (*בר) חכא אפר כולי האי שם שבף מנוצי: רשום ולותר כדי נהי דרשום היל לין משוע שם שנים ת לבעלה בתנס אם לא מפני שים מנוה שוברת או שרא המייניה דפ"ק דשבת במרים:

קרומיי פא מסלים

קרומיי פא מסלים

קרומיי פא מסלים

קרומיי פא מסלים

מסלים לכנה ושיע

מסלים לכנה ושיע

מסלים ושיע ארם של תקים דירושלתי דאין מסריתין

מסיי מריטבי סי מדר:

אומו שירד חדע כיון דיעקב אביע

קרו או (מיי פא שם

מסיי מריטבי ארם סי

קרו היו מיי של שם

מסיי מריטבי ארם סי

מיי מיקב לא מיקב לבסלה ושוד כיון

מסיי ארם סי מרכד ספיף א): דכעבד אברים ופדרים היא שמעלן משנה סליו שיג כלי ומקטירן כל הלילה נהי דלא מעכבי ו פים מלכה פ סמו פבין כפרה מימ מטה להקפיר חפלם ערכית נמי מטה ותימה מחי פריך הכא והאמר רב חפלת ערבית רשות והאמריט דכתנם אין לבטלה וייל דאין זה בחנם דבליל יוה"כ מטה [a] w' (מחי סא חתרה לפרוח ולהבין טרכי ספודה דסיי כעין יו"ע כדאמרי' במדרש דבמולאי יוהיכ בת סול יולחת ואומרת לך אכול בשמחה לחמך וכתו שפירשט שחדן לבעלה בחנם אפי למ"ד חפלם ערביה רשות הכי משמע בירושלמי לנדא א) נמי נמנה מהפול דתפלח השחר דלמ"ד תפלח ערכית שמע ושמדה (דשרת) חובה אין תפלח נעילה פוערתה ולמ"ד רשות תפלת נעילה שוערתה שיים מיולי היים יוסיר משמע אכל במנם אין לבעלה ואע"פ שחולק על הש"ם שלט כזה דנגמרא דידן משמע דרב לדכרי האומר תוכה האמר אבל למיד רשוח לא בעיא [א] נמים ממד כיא תפלה לפוסרה מית בתה שאני ישלין דמים, ציין לסים להשותם יש לנו להשותם "וכה"ג פי"ב וש ממו [ושי רית]: נבי חין מקרשין את החודש בלילה פ [משם וף יוי] אפינ דתפלת ערבית רשות כיון דשוויים שליה חובה שפיר דמי ולהכי לריך לההוא טשמא דאין מקדשין החודש בלילה וחין נרחה לר" [יף פ: וסס] דהאמר בפיק דשבתר למיד מפלמ ערבית רשות מכי שרא המייניה לא משרחינן ליה כא אי לא שרא הלייני׳ ביר דיף ותחים אמר מערחים ליה אפ"פ שלא התפלל כלל תב השרורי לא שני ומי חוסר רג חסרודי חדי וכי תימוא כיון שהתפלל בשחר לילות מיים וכי אשר שים שיח מליה חובה ה"כ חמה הינות ניקר וידו סוושו ווא שליה מובה ה"כ חמה הינותיך לשטיי הכא דרב לדברי האומר חובה קאמר לימא דאפי' לדידיה דס"ל רשות כיון דשויא פליה חובה בשאר לשו(שלא)נוקשה באפרי ליטות תוכה הית פיטיה ובפית הפלה חתופתו . חדוב לתיפטריה על כן נרחה כדפריטיח:

> פשרה ברסת . פירש רשב"ם שעמא משום דכיון דאכתי כוא בחענית חשוב כיוה"כ להכי מחפלל שכע ולפי שכבר פנה היום וחל הוי להכי מחפלל מעין ייח: מפני

אמר מה אנו מה חיינו מיתיבי "אור יוה"ב 'מתפלל שבע ומתורה בשודית מות מית מהפלל שבע ומחודה במוסף מחפלל שבע ומחודה 6) במנחה מחפלל שבע מת מוני ותרו בנעילה מתפלל שבע ומתודה (נ) (א)*תנאי היא (א) דהגיא יום הכפורים עם חשיכה מתפלל שבע ומתודה (פיוססים מו ממס שנה שנה היה דברי ר"ם וחבמים אומרים מחפלל שבע ואם רצה לחדמם ביודוי חותם תיובתא דשמאל בין מיין מיילי מו מיין מיילי מו היה מו מו מיילי מו היה מו מו מיילי משר השפולו מנות רב לשעמיה דאשר צלותא, יתירא היא וכיון דצלי ליה תו לא צדיך ומי אשר רב הכי והאשר רב בחור מד. מס או הלכה לכדברי האומר תפלת *ערבית רשות לדברי האומר חובה קאמר מיתיבי *)אור יום הכפורים שני יווי מה של שבע ומחודה שדרית שבע ומחודה מוסף שבע ומחודה מרפל שבע ומחודה ערבית (מסושה מוסף שבע ומחודה ערבית במי ומחודה מוסף שבע ומחודה שבי ומחודה שביע ומחודה מתפלל שבע מעין שמונה עשרה רבי רעינא בן נמליאל משום אבותיו מהפלל שמונה עשרה שלימות בעיומים

שבים פרה סי מח קנפייי שם כ קנפייי שם כ

בור פיי שם: קבו פרי שם סלכם מ כמ כמ:

הנחת הגרא יוסכ"פ עם תשיכה מתפלל שמע ומפודה) פולית:

הנהות מהדיי [יוסיכ] כוי כניל ועי מסרשיה [דלנידסת קשה ניים]:

הנהת מחרב רנשבורנ

רבינו הננאל ידון. הרבה לליו מרתם לל שכם מעין שמונה רצים ומין שמונה חסרא ובשלש שורות שלשה בני אדם שנאטר ישור על אנשים ראבר השותי התרותי הנו". האר"ו בר" וצינה חכבקש סחילה מובירו איט חייב יותר מנ' בעסים שנא' אנא שובר ונחני רשתול הכיא ארור ולא סבשי. ד' יופי בן יוםר בער וארן חקי

(coline

ברוסה חבשר תרורים כל משמים ברוכים כל סיסודים: שלח ליה חים לה גרשים ליה סכה : פשקה הפוכה : שם מלח סים פים זו: אוין כין ידים לשבת י לדין ליחד דהים ודן שום מלאכה אשרה ממרים: דובשות שמינש סחמים בספר נפורן כיתל וקחם סים פים שום זו: אוין כין ידים לשבת ילו ודהו אחרה ליום מות האל אומל מש כלבד אבל שלק ממוק לשולם: ודי אבי י לרכב: פספה אפר פרי שכשים תורה אור יספר פרי פליך: פי בקלפה פלכה ליסר דיקולה שליפרים לה מוים - 200 ל שסים רציל לכחלון בשווש כן ספר ומאכיל לבססום לא יוריד מסכ וני מרלבו כך לוסה מפנים פלך ורלבו <u>ליו יה ר</u> בשמברים או חליבן שלמ לי חללו דברים סמטיין לכל: פולים - מסיקה: כי נפקי פרי כבינאחי מכים ארוני רבה לילך לבים (ג)אבא מרי בר מר סיוד שנת: לפי סמרום של מיני מחכל : דפיכם אל לנפה כפרפי סים ממן לסם ספערה חתריו כל ארילה שלא כררכה מסרא סיסם: רווסם לכביםם שכים י ריום שטי לוטר המפוק בפוך הממיים: פסלני פשרפיים י זה חוכל עם זה בפרים של שנה ד וכשניה סדעד מברו שמו : לפנפוניי לכנוסכר כיון: ופינפוס י (פינגין בי נשחכרו: מנס חלה מפי דכנן - חידור סום ולה כחי כחלמירים לבים כמודם: בעוברי לין כין יום פול נפכם - נסיום מיסר וכסחוה כיום פור מה שאבור בשכה אכל למנין שובדין ים הרכה שוה בסקילה וככרם חם בלא נרידא : נכו" ום חם שיון י חסרין כיום של כשנא: שלפשר כנון סכין שנשנס ממורב ופחים כן יום פות : שלי אפשר י כנון סכין שמצמה כיום פוב: בורובי כידי מום ים כה מיםם כד: נבו ש יום פכפורים פספייב כנפשי דמיטור כרם כנוסם כים דין דנד : ושפורים פלפלם · חם הדליק נדישו של חבירו יבישין ביום סכפרים שלון פשלמין מצ

חוב מיסה שמשר תלו יסיה לכון

מכם ישכם (שמים מ**ולףיים**ל מסי יסים

אבן לא שבם : כל פיכי כרשום

שמם כים ולם בכים וין: ושמת

פירי כרישמן . שכ חון בים דון של

ממלה מצעין: פרים י דמלקן:

ואם פים י ושטרו פירי וחיר בידי . .

קיימת בנו רבינו ומשלוח מנות איש לרעהו (+) ופתנות לאביתים רבה שרד ליה לפרי בר מר ביד אביי מלא "מסקא דקשבא ומלי כפא קכווא דאבשונא אכור ליה אביי השווא אבר פרי אי הקלאה בולכא ליהוי דיקולא מצואריה לא נודת הדד שדד ליה אידו כלא מסכא דונגבילא ומלא כסא דפלפלדא אריכא אכר אביי השרא אכר כד אנא שררי ליה תליא ואיתו שוד לי דורפא אבור אביי כי עוק מבי מר דוה שבענא כי כשאי לחזם פרבו לי שתון צעי רשתין מיני קרורה האכלי בהו שיחין פלוני ובישולא בחרייתא הוו פרו ליה צלי קדר ובעאי למיכם צעא אבתרה אמר אכיי היינו דאמרי אָינשי כפין עניא ולא ידע אי נכי "רוודא לבסיכא שכיח אביי בר אבין וד' חנינא בר אבין "מחלפי מעורתייהו להודי אמר רבא יטודיב איניש לבסומי בפריא עד דלא ידע בין אחד הכן לבחוך מדכי רבה ורבי וידא עברו סעודה פורים ברדי הדדי איבמים כם רבה שתפיה לרבי זירא לפוד בעי הדצי וארויה לשנה אכור ליה גיוני כור ונעביד סעורת פורים בהרי הדרי אמר ליה "לא בכל שערוא ושערוא מחרדרש ניסא אמר רבא יסעודת פורים שאבלה בלילה לא יצא ידי חברו מאי פעמא ימי משתה ושמונה נחיב רב אש הוה יתיב קמיה (ידוב כדנא) ננה ולא אוצ רבגן אפר ליה פאי מעפא לא ארצ רבנו(י) דלמא מרידי בסעודת פורים אמר ליה ולא הנה אפשר לטיכלה באדרוא אבד ליה לא שביע ליה לבד הא דאבר רבא בעודת פורים שאבלה בלילה לא יצא ידי חוברו אכור ליה "(אמר רבא דכי) [אמר ליה אין] א) רצא פים פלקי שממו כמן פוףם פל למ

שלר מטקם עו ניניהן שוה נסקלה חה כלמו: נא דתו כדי כא במבורין של תבור מבות מבות מדנה מבום מדנה ום סבת לאין פים (ד) סליבי אלא במכביירון מכל דעף סמוסל שרי למשת כיום שוב חב"ב נב ו פיי פים solon דחשקר למשוח מערב יוים ומדרני שרשת פשר שלמו יכודה כשמע לרבק דהא לא פליני ב פת למין מו ששי שליה חלות במבשירין וחיב קשית ותמבי מו מים מום צג ח פרי פרו סמלסם בפרק כתוניע (פנח דף לב, הסי) מנמרין מנה ו החלב והמנבן והמחבן והרונה מנית מנו מדין קשו: דבש בשרת חייב חשולת בחיד ביו"נו דכם בשכם חייב מסחם הוד ביו"ט מקה אם האבעים מבינ דסי מכל מש ולפי לרבק ולמרי כסם ואחו कारोता क तेन च तेरंते व्याप्ययव מימ מחו היכו האיכו מב שמוכה דטקה רם טמר דורה הוכל כפם כמוקלקל חם ששמו מחסשל מוכד שלה ליח קישו מו לששות בירש תכל תוכל נפס דעריף הביש ") ופחנות לוביתים שלבי סדיות מפי כשכות עשר מתמשל כגון ככות מכתנים מחולי שניי דנתולים חבור למשום כיוים חבל שח שי שו וש והמעש ובן מסקק כשמש מאסמול בכא תרא יש לחלק [כין] כיכו המכשר ללו מכשר: דווובי מימום במנ סו . פים ככול וככרש בששום יים: פחניי יון כשתום וקשה דחם כן פי ליה למימר פין שים ישבח שלה לתחות בכלל היחה כלומר בכלל בשבת אשור ביום שינ הנכרתו הנפשות ולא היה לו לבישיב ישנ מסר ד כרת כה רשלמתר ההים היכי כרישים חות מבדו יחשה לבם ככלל סיו פי' בכלל כפלקיום דבכל כבון שביה הנישל לתכן הלתם ים ללף ולמה ילמת כדם וכיוצה בין שבי שבים בום אם שבים ביים או ट्रोतराव ट्रिकी होते च्या व्याच हो שיצים שו שו שבים לינסרין שני סיסה בכול ונכרש ללו ורא ישה לחנה בכרם (כ) וברנה

: XXX 2005 שניה ארבעין זינגין ודשי ליה כשא רשנת בבישה: ברערי נ) אין בין יום שב לשבת אלא אוכל נפש בלבד: נבד הא לענין סבשרי אוכל נפש וה וזה שיין משוש של שמות מתניותן דלא כדבי ידודה דוציא י) אין בין יום פוב לשבת אלא אובל נפש רבי

: 3 798 06

சண்ணை வைருந்த : 6 990 OF FEW פרבר מדים פרון פנה מציף מ:

רבינו דעאל AC, TRANS ארבו פוסדה הלילה הלילה אמו באנו . שינון צור פיי משרות מסיני אכשורי שונו שום כנון לבשל וכנון חקו פרו לשושה בת הכיונא בינ מה מח שין. נשם ענמר לכל סאמרים כדין דבר دره: 10 هجينايي בין יד'ם לשכת מלה מוכל נשע כלנד שנה'

דוחין שלמי הגינה למהרת שהרי יש לה קא מיירי אגל תשלומין כל שבעה וכן הההל דכחיב מקן נשאר דכרים תשלומין כל שבעה וכן הקהל דכחיב חקן שים כין חור ברחשון לחוד שבע שרם במופד שנת הטונעי במים מחשון וחדר סשוטת (ג) דכתיב הקהל את העם כמי כגון שנתולוי שביעית היו עשין בימה בעורה הדר מדי והמלך יושג עליה וקודא פרשיות שבתורה לא קא פיירי והמלך יושג עליה וקודא פרשיות שבתורה לא קא פיירי שבע שמים במועד שנת השמעה בחג לעיני כל שראל כנון פרשת המלך ועשר ממוקני העשר כדמפרש בפ' ואנו נאמרין ואותו יום לברן פרביום שהיה עושה כן מוצאי יו"ע ברמשון של הג וה חה כדנפיק התם בבוא כל ישראל מאתחלתא דמועד משמע ואם חל אותו יום בשבת דאי לחידים קיימת. אפשר לעשות כן בשבת מפר הבימה של וכערון מץ שלריך לעשות בעורה ולא עבדיק בשבת בנתי ירות ברתשן זריך לחמר מאחרין ופרכים ההם בחלמוד ירושלמי ולעבדיה מחחמול ומשני משום דוחקה ולהרות כשר: דעורה שיהא דוחק בעורה שלא לצורך היום מהלפי אם יששוה מערב שבה מפני רוב בני אדם הבחים בעורה וחיח דמפרשי דהקהל לח להדדי.זה אוכל D*7103 31 CD דחי שבת מפני הפף שהיו לריכין להכיא वर व्यक्त भ गाव פמהןנפורה דכתי האנשים הנשים | והפף: מוכל עם זם מורוברי אלא מקרא מנילה . שאם ששאה בפורים

ברחשת לה יצה:מתנות להביונים.דהם חלרין

נצרכה מתמת לאכיונים: בכך זה חה שוין. י"ד דראשון וי"ד דשני: מנות. מימ מעדנים: למקרא מגילה וכיוןדמקרא מגילה בשרי ה"ג שתי מטח לחדם חחד - דכחיב מנות לרפיהו : שתי מחטיח לשני בני חדם . כל אחד במחנה אחת דה א אביונים חרי משמע : מהלפי סעודחיים נהדי הדדי . (א) זה אוכל עם זה נפורים זה וכשניה סועד חבירו עמו : לבסומי . להשתכר מן היין: בפולי ממלאכה לא קבילו עלייהו. דכשעלה מרדכי עם הספרים להיות עושים את יום ארכעה עשר ואת יום חמשה עשר שמחה ומשחה רום עוב (ד): לא

ספורחם זם ווה כרי נאכונ ולקיים מצות משלות מנות: trans בפריה. שנדה לרי דיכה לדידנד למישנה ככי : כלילם.ליל יד: 1,000 010001 מ לרשר לשר בכל מסום:

הגחת

הביח

ספרים נפפיניי

. H 705

לכל

ה' מכן כדי ביוכל לשלוח

ולכשאיר

למנמו וכיו

סעודתן להרדי: אמר_רבא מירויב איניש רמשמע דכללא הוא לכל המוקדמין שמוחרין בהספד ובחענים כל הימים לארור המן ואמר רבא סעודת פורים שאכלה ב ואומר של מנסים שהם קודמים לידר וכיון שלי חפשר פפורל משוחה כיום לעשות סעודת פורים בשבת כדתית משמנה פו מיום כמור השרת הד ול שמולם בלילה לא ניצא ירי חובתו מ"ם ימי משתה יר**שמחה כתיב בהו:*תני רב יוסף שמחה** מלמד לאחר השכת כך נ"ל ונמלאת אומר דף שאסור בהספר משתה מלמד שאסור בתעני' לפי דרך זה שכשחל יום ייד להיות יום מלמד שאסור בעשיית מלאבה רבא ב ואסור מספר וחפרים בערב שכת שתוקפין חומה קורין כו ביום עושים סעודה לחחר שכח חבל בריה דרבה אמר המפר ותענית נקבילו בשנים וכשים ממניח ארבעה עשר בשבח לדידן לא מקלע עלייהו כלאבה לא קבילו עלייהו רבועיקרא מן שמים שמים כלהו כדנרסים בירושלתי לית כלון חל מים שמים סף לא לישור להיות בב" חל להיות בשבת חל להיות לישור לא מקושת להיות בב" חל להיות כתיב שמחה ומשתה ויום מוב ולבסוף כתיב לעשות אותם ימי משתה ושמחה ואילו יו"מ שאפה מחם מדבר וכילן בב' לומת רבת בתי בשבת חל להיות בשבח נותא רבא בערובתא כלותראנים לא בתוב וכן הלכתא (ג) דקייםא לן ירדגי חרי יומין דאינון ארכיסר וחמיסר חרוייהו דלדידן לא מיקלע יד לא בשני ולא בשבח: וכפק מילה. טלד בין השמשת ובמשכחת מני לה ולפים אסירי בהספר ובחענית דכחיב במגילת תענית את יום ארבעה עשר בו ואת יום הביאה רב אלפסי ז"ל אע"ג דליחא חמשה עשר בו יומי פוריא אינון דלא למספר במחני' דהכא ובמחני' דפ' ר' אליעור בהון ודלא להחענאה בהון ואמר רבא לא דמילה כמי חכן שמאחרין איחה:

רובון פלי מכתים והעם. שהו נישראל כתנים ושראלים שהו מתכדבין להביא פלים למערכה והיה לכל אחד זמן קבוע לספק בו פלים וכשחל ומט בשבם לפי שחיט דוחה מחחרין ולח מקדימין: ותצינה . שלמי תצינה שחדם חייב להקריב ביו"ט וחם חל יו"ט בשבת מפני שחין דוחין שבת נדחין עד למחר שיש להם חשטחין כל שבעה אבל להקריבם קודם זמנה א"א: ומשעה באב. שחל להיות בשבת:

ובקרל. "דכתיב" הקרל את העם האנשים והגשים והטף והיו שישין כן בכל שנה ראשונה של שמטה במולאי יו"ט הראשון של חג כדאיתא במס' סופה פ' ואלו נאמרון [דף מא.] שהיה המלך קורא בספר משנה תורה וכל העם חייבין לבא ולהביא טפם ולא דוחה שבת ופרישו טעמא בירושל' רי ינחק בריה דר' חיים אמר מפני הבימה ויעשו איחה מאחמול כדי שלא לדחוק את העורה הלכך מאחרין ולא מקדימין: (במ') ס' באב דאקרומי פורשטמא הוא לא מקרמינן . ולפיכך אין מתשנין עד למחר : והכך דאכחי לא משא זמן חיובייהו . פי׳ הקהל קודם זמן חיובו לא אפשר כדפרישנא לפיל וכן זמן שלי הכהגים איא לי להקדים מערב שבח אם חל בשבת מפני חבירו שהוא מספיק דא"א לו להכנם בחתות וכן ספק מילה קודם לכן איא דחיטק לאי בר חיובא וכן סעודת ר"ח ופורים קודם זמנן לאי כלום מינה : ברתב" קראי את המגילה באדר ראשון ונתעברה השנה קריון אותה באדר שני . פירוש לא מבעיא היכא דנתעברה ואח"ב קראיה אלא אפילו קראיה ואח"ב נתעברה קריון אותה באדר שני והכי אסיקו בירושל' דנרסי׳ החם מסני׳ בשעברו ואח"ב קראו אבל אם קראי ואח"ב עברו לא הרא מסני׳ לא אמרה כן אלא קראו אמ המנילה בחור רחשון ונחשברה כשנה קורין חיתה בחור שני כליותר לישנה דחתני משמע הפילו בשקרחיה והחיר נחשברה : אלא מקרה הדושי אנשי שם מגילה ומסטת לאכיונים. ג"ל דהיט סעתא דלא אמר נמי סעודת פורים משום דמסקי' בגמ' דלענין הספד ותענית זה זה שין כנימר שאמורין בוה ובזה ואסור בהספד ותענים משתחה ומשתה נפיק כדאמרי' בגת' (דף ה:) שתחה מלמד שאסור בהספד משחה מלמד שאסור בחענית והייט מיקר חוביה דסשדה יחירה דאמרים מיחייב אינים לבסמי בפריא אי אפשר דאמרי׳ דמדרבנן בעלמא הוא ולאי מעיקר חובא הוא וקרוב הדבר גם כן שראוי להרבות בסשודה ביד שבראשון אבל לפנין לשלוח מטח כיון דדמו למחטח לאביונים דליחנהו אלא בשני משמע נמי דאף משלות מטח אינו אלא בשני ואפ"פ שהמקרימין לקרות טחנין מחנות לאכיונים כיום קריאתם ואינם שלחים מנות שאני התם דלא פברי ספורה [כדאמר לעיל שהשמחה אינה טיבום אלא בומנה] : לבן מחני' דקחני אין בין אדר ראשון לאדר שני וכו'. הכי אסיקנא לה בנמרא: אבל לשנין הספר וחסנית זה חה שיין . דכוון וכאן אסור וסדר פרשיות נתי דקרים באדר דהייט ארבע פרשיות פרשת שקלים ווכור ופרה והחדש כראיסא לקבון בפי בני כעיר (דף כם.) אביקנא בגמרא שאפילו קראו אומם באדר ראשון חוזריון וקוריון אומם באדר שני : ומסלוח שמס מפרת מטח איש לרעהו שםי מטח לחדם אחד. היינו מיני מאבל ומשתה לעשירים ולאכיונים די לכל אחד במחנה אחת שהיא נחשבת בעיניהם כדבר גדול : הזו מחלפי סשודתיים להדדי . לא היה לאחד מהם כדי שיוכל לשלח לחבירו ולהשאיר לפלמו ולפיכך היו שולחין כל אחד סשודתם זה לה כדי לאכול סעודת פורים ולקיים מנות משלוח מנות: מיחיב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ברוך מרדכי לארור התן. דאמריע בנמ' ")דמיתייב לתיתר ברון מרוכי ארור המוברוכה אבתר ארורה ורש [גם] תרבונה זכור לטוב ותיחיב לבסומי עד דלא ידע מאי קאמר וכתב רביט חפרים זיל מההא שברא דקם רכה ושחסיה לר' זירא כדאי בגמ' אידחי ליה מימרא [6] ורכא ולא שפיר דמי למעבד הכי:סעודה (א) רי אנגםי פורים שאכלה בלילה. ליל יד: מלאכה לא קבינו עלייהו. מיהו מוכח בגמ' דבמקים שנהגו בו אישר אשר ונטיעה של שחחה ובגין של שחחה מוחר [א] כארי פניי וועב בכל *) ניל כירושלמי (וכחל מני כני כעיר כיו ונמיר פי חירל פי מ'ע ונמים פירן במספרים מכתרים ככל לשון ומסרות אין מכתרים אלא אשרים רשביר עלים ליסטרים לא פיתרו שמספרים מכתרים בכל לשון ומסרות אין מכתרים אלא אשרים בערים לא פיתרו שמספרים מכתרים בכל לשון ומסרות אין מספרים מכתרים בכל אין ומסרית אוני בערים אין מספרים מספרים מכתרים בכל אין בערים אין מספרים מס

כיד ונפיז כין ממיקפין כין שליכן מוקפין כמכולר : בקינפרם כרחיום מרחיים שלויו לוומר על

כייד וכפיז לכני כוכים אניינות שמיכן משרחת **פוטים חורי**ה נקנר הפח לה משמים ולה מספונים וכבלבום ר"ח כסבתי חס ים לחמר כי מדק כדין אקרים: כפג במאלחים אשר לכשרוו אלו למטנ פצילום ואם פת קודם שרים ופני פורים כחוד א בפל פסם נדרח זי וריה חין מכטלין חבילות מולה שחין משירין בהן נכיר מחיר כמג שחין **פכעלין פֿכי**לות מ'מ וֹדְי מרלום שובנ בכם לא כיד ולא בעיו אלא דברים שכונפת ולחחר שישפלנו כנים סאבל כליל לנסכינ לשמוע מקרה מנילה אדיר לשנוח מטות וחמרם שלים שחלכל ככן שלין רם שמרים שלה ילך לבסכר כ אלה יקרה כמגילם בכיפו וכן חתן להילך לבסכית אלא יקרא כביתו

שי פרנים וקשם דחים מל כיו מקייפין מבלות סכיו משלחין מדכ מחי ממום מרחה שנשמרנה מפנים שמולכים נחבורות ושמרן וקיל וכי כר"ן פי נפרין חמר:

דבטאור הקבן אמר רבה חייב איניש לבסיטי בפוריא כו<u>י כתב ח"ד אפרים ול מהזאה שברה הקם רבה ששרה לי דירה לשנה א"ל הא נעביר כוי אידוד ליח סיטוא הרבה וליה אלבוא שורה דטי לסובבי חבי :</u>

אורח חיים הלכות מגילה תרצח תרצו

ביח

כן פי' הרץ אבל כספר צידה לדרך פי' שישחכר עד שלפעמים יושנה לוחר להפך נרוך מרדכי ארור המן חיל פאטודה י"מ לחשון הר חשבון זה כזה עכ"ל ולפע"ד נרוך מרדכי ארור המן חיל פאטודה י"מ לחשון כי חשבון זה כזה עכ"ל ולפע"ד כן פיי הרץ חבר נספר ביום בנון עד שיטובר פו טעפפויים ישפט טחו בטפן בין חוד און בנון חודבי חודם הפו בחדרים כל הדיפיים וב"ב הרץ ובחדר החוד ביום מדבים להדיפיים וב"ב הרץ בחדר החוד ביום מדבים להדיפיים וב"ב הרץ בשת ביום להדים ביום לבחד הרדבי לחדר החולברון שובה לה שני ביום להוב ביום להיום ביום להום ביום להשום לרץ ובים ביום להיום להיום להשום ליך ביום להיום להי ולה ש"ד למעכד הכי כחוב בח"ח חייב

אומש לכסומי בפוריה לה שישחבר שהשכרות חיסור נחור וחין לך עבידה בדולה חזו שהוח גורם לג"ע וש"ד וכחה עכירות זולתן חד שישת׳ יותר חלימורו מפס: ואם אכלה בלילה לא יכא חימרא דרכח שם וחפרש שעתה חשום

שברו רבה ור' זורה היו משתכרים עד כחם רכה ושחטיה לר׳ זירה והנכון ח"ם כרב הנדול רכו' חפרים דמהך שכדה דשחשי רבה לר' זירה חידחייה לי' מימרה דרכת ולהו שפיר לחישכד הכי וב"כ כעל התחור והר"ן תשתו וכרחה דמהך טעמח סידר בעל החלמוד להך שוכדה דרכה ור'

ספר האשכול, הלכות חנוכה ופורים.

ידע בין ארור המן לברון מרדכי ואם אכל בלילה לא יצא ואומר

על הניסים כבה'ם בחודאה ואם התחיל בסעודתו ביום ומשכה

עד הלילה כתב א'א הרא'ש ז'ל שא'א על הניסים צריך לשלוח

מנות איש לרעהו לפחות ב' סנות לאדם אחד ואם ההליף סעודתו

בשל חבירו יצא:

רן, אטר רבא א מחייב אינש לבסוטי בפוריא עד דלא ידע בין ברוך טרוכי לארור המן, פי שחי' לקדמתים שיר ובטיים התרווים אמרו פעם א' ברוך מרדכי ופ"א ארור המן, פ"א ברוכה אסתר ופ"א ארורה ורש, ומי שאינו בישוב הדעה כל עקר בקל יוכל להחלוף. <u>והרב ר' אפרים כ'</u> מרסייתי עלה עוברא קס רבה ושחשיה לר' וירא ע"י דאבסום ולשנה הבאה כראמר לי נעבד פורים בהרדי א"ל ד"ו לאו בכל שעתא מתרחיש ניסא, סטילא אויחי סיסרא דרבה ולאו ש"ד לסיעבד הכי. ולי המתב נ' דמכאן ראר' דצריך לבמומי, דאי לא הול"ל נעבד סעודה בותדי ולא נבסם. זאמר רבא סעודה פורים שאכלה בלילה לא יצא ית, כ"ם ימי משתה וש' כחיב בדו. כ' הגאון מי שנשבע להחענות ביום פרים צריך להחענות שאין במשתה פרים לדוהה

8

27

יססיק מניחן שנח פ"ז כשמח'פר שים' לידר לפשו כן כיכ כיי נשם כרין כשם כי חפרי: שמעים לרי זירא ש"מ מסקנת הגמי שאין כרה' מימרה זו כיון שכנמ' מכיה ש"ז דרכם רכא כגמ' עד שלא ידע כין ארור המן ועי (ב) ו"ח שח"ל להשמכר כו' . וכח דחמר כך שלח יכמין מוד וחז שמור מזה כמלפ"ד: שלו ידע ונתן שנח ע"ד כזה נתכוונו שלה מראמר פר רלא ירם מכלל שכנורם שכרות שנו נכנון נונוני שוא נושטוו נו שני ואשוני

ומחסללים מנחם מחלם נפוד היום גדול ךן ורוב הספדה לריך להיות ניום (מתר"ל) ונוהגים לששום סטודם שרים לחתר (ג) מתחם ושיצים יחשלל בלילה כל כך נ חלח ששחם יותר חליתודו (כל עו) (כ) ויישן ותחין שישן חיט כל כך נ חלח כתו לכיון מדוכי (° (מתר"ל) וחתר המרכם וחתר המחשיט םי׳ מקם"ח וםי׳ חק"ע. ים נהגו ללנום נגדי שנת וום מוב נשרים וכן נכון ונלבד שיכוין לבו לבמים ואין להחשטום משרים מלבד 🏲 משים חלום וש' לשיל ארור המן לברוך מרדכי ז מנה (ב) ויה נה"ל להפחלר חנה ות"חנם נלילה (ה) ישתה * ודנה קלת נסשדם (חשו' חחר"ו) : ם נ (א) חיים אנש לכסומי בפוריא ער דכא ידע בין איסעורת פורים שעשאה כ כליכה אן לא יצא ידי חוכתו: (mile daid) !

והרשיון מורם א תורם (מסרי"ב) וחייב נחשחם ושחחה קלח בשני ימים ני"ד וש"ו (מנסגים) וכן נסגו יוש מומים ן דמם הזיק מחד מח חנירו דן מכח שתחם שדים שמתה של בשתרים מורים אר לורשונים שחלל (°) דניאל וחציריו נכנל (כל נו). טוב למסוק *מסט בחרם קודם שיחמיל הסטודה וסמך לדכר ליהודים היחם אורה ושמחם מחלל ן אישונים אר לורשונים שחלל (°) דניאל וחציריו נכנל (כל נו). טוב למסוק *מסט בחרם קודם שיחמיל הסטודה וסמך לדכר ליהודים היחם אורה ושמחם

(מנהגים) ולא כמו שנוהגין להתחיל סמוך לערל ושיקר הסעודה היא ליל ט"ו וכשחל טורים ניום ששי יששו הסשדה

(ד) שמור ב] מלשלם (מ"ה סי ק"י) ום' נח"מ נדיני וזיקן (° :

בט לכרוך מרוכי שזה מפלחיט שניה פים: (ג) משח. ופליה כחב דיפשה הסמורה קודם מנחה פים : למרדכי נגדולה מחוד וכסוגם יחיוה פ"כ חמר לריך לכסומי מד שלח ידע מפלחינו מן חרור המן שום מפלם כנימטוי' נוון מווני. וט"ן כתב לפעל" נוחם לפרש דלויך החדם לחם שנח לי יחנוך על סונה כשלה שששם סמנו הם' פורסניום שהכים כום של המן וחלי לם נחנרן מודני חלם היה ניטל שם כל יסרחל דיים חלם שנידם וימנו

מי תרציה (פיא) בשם כבם מהריי מולכו מי שחלל נליל פורים ומשכם ספורתו עד היום וחלל לח כיום ילה לחש סי תרציה (פיא) כשים מנוה לכרנות כו' ועי נכריי כשם א' קרוש נחשונה כמי אם שמות פורים כלה לחש סי הרציה (פיא) כשים מנוה לכרנות כו' ועי נכריי כשם א' קרוש נחשונה כמי אם שמות פורים כלה לחשים לא ומיין שם כבם חבריי חולכו מי שחכל כליל פורים ומשבם. ספודתו עד היום וחכל קלים ניום ילא ישיץ כככלים ופרים וכלית משל לבל

ינושי שרד

שלים אלים

וכח קחן ורגב ור"ז כו' ולפי שליו משרו משנור בענול כח בונר לחי שכנה לכן יש לחבר שלא לבטוחי רק תרצ'ו בש'ק סעיף א' שלח לשות שכבותם כחל שמחם יש ללמור שליו שליו שר הגנול הזכ דלח ידש כוי ולח ישכור: נכול יש לו שלח ישחבר יותר מדה. מתרכם מיות סוישח מה שמה לסחור וקלת פיסקים כיונו 2620

CI, OCC COTCHU BLLBK.

כשם אלתניה כהג ושחן משחרים לים חשוכה

כשר כלילי כדי שלא ימפו לוי שהוי ספורת כין מרכים נספורי יים הרחשן של שינות כמשלוח מנות. כרחשכחן ספ"ח רחולין שלח מסני שכיו פרורים כסוכה ולולכ (ח"ה): נפסומה נפחרים היינו משום פערורים ו זכמוני כלילי הכחשוני . וים שמין מוכלין חמתר חמחי לח חמו רכנן לכי מורטח

מבתם שלח שלח יחרע לו קלקלה נסעודה שנ"ל : דכר חיל קח שבקו נסעורת פורים מים שמעורת פורים רוחה חית מים כיון דרכםי חורה זו הורה חלוה לעםום נתורב קונם בסעודה

כ' דוקא כשכאק ממונו אבל גושו מייב סורים (כל כו) : ז דאם בזק. וככ"ם

לא לא. לא. ממכ מאירם מכילתה לא מין מיים ומיח לא לא מותרה לאכול כשר נספורי ליו כיים מיים ומיח לא לא מלא לא מיים ומיח לא לאכול כשר המיים ומיח לא לאכול כיא הנשיל של כשר . וליו לפסח פון דניים חלים : לפסחפק: ב] חלשלם . פיין רח"ם לפסחפק: ב] חלשלם . פיין רח"ם ות' ני"ד פי' תליו :

ח מכח שמחת פורים י פי, שעשה מכח כנתורים וכלכד שלה יחכוות שכ"ל : פעורים וכלכד שלה יחכוות שכ"ל שכ"ל הכל כהגודה סוכה כחב כשמשחקים

ולכממלם מים למנים פרים שים רשאי לסטת כ"י ככם פנ"ם ופ' ני"ד סטי רל"ח: (ג) ממנים. ולכממלם איו לרבור די אימי אריים. חמלם כביחו כרות דוכקום וטלחן פרוך ומסה מולפת : (כ) וישן. יים כלח ידם לחבוב סחרור כתן חרצה (6) יכמס. הפי נליל ייד פנים ונייב בכנה"ג וילבום נגוי כנם גיב מבפוב מלחמי וכייב נכרהיי וזיל

בשרי כוי אכל כאותן תקומות שכנר כבו ליחן משות פורים הכל לחזן הקורה כתבילה היני רואה היטור של הנוחן נוי מסקבר כי אכל באותן הקומות שנורים לאו בשתי ביו הבלאם מנות לאו וכניות הליח הילתו וכן מחורים ואמים וחורים משות שנורים ביו ביו לאות המותחות ביו ביו לאות המותחות ביו ביו לאות ביו ביו ביו ביו לאות ביו ביו ביו הביו היו לאות ביו ביו הביו היו היו לאות ביו ביו היו לאות ביו ביו היו לאות ביו ביו לאות ביו ביו לאות ביו לאות ביו ביו לאות ביו לאות ביו לאות ביו לאות ביו לאות ביו לאות ביו לאות ביו לאות ביו לאות ביו ביו לאות ביו ביו לאות בי שפר למישבר הכי ומנהב כזר הוח לחלק לפניים חמנים היינו דוקח החרים הכל לפיץ בקורח את בתנילב לו לנדו וחק שפר למישבר הכי חובה הוחב שפר למישבר הכי חובה בחורים בל לנדך בקניים כו חובה והחי לחוב שפר למישבר הכי חובה בחורים בל השובה והחי המוחב במישבר למישבר הכי חובה הוחב שפר למישבר הכי ומנהב בחורים בל המוחב במישבר למישבר הכי ומנהב החובה בחורים בל המוחב במישבר למישבר הכי ומנהב כזר הוח למכן במישבר למישבר הכי ומנהב כזר הוח לחלק לפניים חובה בינים וחובה בחורים הכל לפיץ בקורח את בתנילם לו לנדו וחק מפלית כשקל לה כיון יסה וכוה חנשול הגורם לגנהי לדקה שהם יד שניים לגרוע כותם של שניים חלדקה א שנחנים לחחלית אין זקוק לה וכותר להשתמש לאורה איר

זירא אמר רב מתנה ואמרי לה א"ר זירא

אכד רב יפחילות ושפנים שאמרו חכמים

אין מרליקין בהן בשבת מדליקין בהן

בחצוכה בין בחול בין בשבת א"ר ירמיה

מאי מעמא דרב קסבר יכבתה אין זקוק לה

יואסור להשתמש לאורה אמרוה רבנן קמיה

דאביי משמיה דר׳ ירמיה ולא קיבלה כי אתא

רבין אמרוה רבנן קמיה דאביי משמיה דר

יותנן וקיבלה אמר אי זכאי גמירתיה

לשמעתיה מעיקרא והא נמרה נפקא מינה

לגירסא דינקותא וכבתה אין זקוק לה ורמינהו

ימצותה *משתשקע החמה עד שתכלה רגל

מן השוק מאי לאו דאי כבתה הדר מדליק לה

לא ידאי לא אדליק מדליק וא"ג לשיעורה:

עד שחכלה רגל מן השוק ועד כמה אמר רבה

בר בר חנה אכור ר' יותנן עד דכליא ריגלא

רתרמודאי: ח״ר ימצות הנוכה נר איש וביתו

והמהדרין נר לכל אחר ואחר והמהדרין מן

המהררון ביש אומרים יום ראשון מדליק

שכנה ככאן ואילך פורת והולך וב"ה אוכרים

ייום ראשון מרליק אחת מכאן ואילך מוסיף

ודעלך אבר עולא פליגי בה תרי אבוראי

במערבא ר' יוסי בר אבין ור' יוסי בר זבידא

דר אמר מעמא דב"ש כנגר ימים הנכנסין

ומעמא דב"ה כנגד ימים היוצאין וחד אמר

מעמא דב"ש כנגד פרי התג ומעמא דבית

הדל *רמעלין בקרש ואין מורידין אמר רבה

בר בר רעה א"ר יותנן שני זקנים היו בצידן

אחר עשה כב"ש ואחר עשה כרברי ב"ה זה

נותן פעם לדבריו כנגד פרי התג חה נותן

מעם לדבריו דמעלין בקרש ואין מורידין ת"ר

*"נר דנוכה מצוה להניחה על פתח ביתו

מברוץ אם היה דר בעלייה מניחה בחלון

הסמוכה לרהד ובשעת הסכנה מניחה על

שלחנו ודיו אמר רבא "צריך נר אחרת

(מ) להשתמש לאורה ואי איכא מדורה לא

צריך ואי אדם חשוב הוא אע"ג דאיכא

מדורה צריך נר אחרת: מאי העוכה דתנו

רבנן 'בכיה בכסליו יומי דתנוכה חבעיא

ואין יטל להדליק בשכח ויצל דאיכ לא הוה לריך ליה לחימר בין בחול בין בשבח כיון דחד טעמא הוא אלא היל למימר "אין מדליקון סחם מדקחמר כין בחול כין בשבח ש"מ שעוד יש מעם אחר בשבח שלא 'להדליק לבד מספס חול וסייט שחא יפה וא"כ

סבר דמוחר להשחמש לאורה ומיהו רב דקאמר מדליקין בין בחול בין בשבח לא הוה מני למימר מדליק סחם דהיא דוקא בחצל אבל בשכח אין מדליקין שמא ימה דבסחמא לא היתי אחר ששום אדם יחמיר לאפור להשחמש לאורה וכן הלכחא דנר חטכה אסור להשחמש לאורה כרב וכר' יוחנן ואביי נמי קיבלה ורב יוסף נמי משמע לקמן דס"ל הכי וכבחה אין זקוק לה דטלהו סבירא להו הכי ורב סונא יחיד הוא ולית הלכחה טוחיה:

דאי לא אדליק מדליק . אבל מכאן ואלך עבר הומן אומר הר" פורם דים ליזהר ולהדליק בלילה מיד שלה יחתר יותר מדחי ומ"מ חם איחר ידליק מספק דהא משני שינויי אחרינא ולר" נראה דעתה אין לחום מחי ידליק דאט אין לט היכרא אלא לכני הבית שהרי מדליקון מכפנים: והמהדרין מן המהדרין.גראה לריי דבישוב"ה לא

קיימי אלא אנר אים וכיתו שכן יש יותר הידור דאיכא היכרא כשמוסיף והולך או מחסר שהוא כנגד ימים הגכנסים אי היולאים אבל אם עושה נר לכל אחד אפי' יוסיף מכאן ואילך ליכא היכרא שיסברו שכך יש בני אדם בכית: מצוה להגיחה על פחח ביחו מבחון. ומיירי דליכא חצר אלא כית שומד סמוך לרה"ר אבל אם יש חלר לפני הביח מנוה להגיח על פחח חלר דאמר לקמן *חצר שיש לה ב' פחחים לריכה ב'= אמר רב שתילוי ושפנים נרות ואמריי נמי נר שים לה שנים פיות שלה לשני בני אדם משמע לשני בחים ואם היו מניחים על פחחי

בתיהם היה לזה מימין ולזה משמאל אבל אי מניחים על פחח החלר אחי לאוה. מיחיבי מצוחה שפיר: ובשנות הסכנה. נראה משחשקע ושומה ועד לרש דהיינו מכי אחו חברי לבכל שחולה הנ מן השום לרשי לאני דאי בבחה בכדתמר בפי כירה (לקתן דף מהי ושם) הרו שדלים לה ושנינן ב מהן למלטל שרנא דתטכחא מקמי של הנוכה שריון לא ב חברי בשכחת ות"ח דעל השלחן נתי יאם הכר עבר ופנח שותם לא החום הראשור דווחונו (בה יחי) אלא מרלים עד וכלי בי הנותם יקחו אותו כדלמר בגיטין (דף יוי) אלא מרלים עד וכלי בי כל בר מנה חלם אחת חברת רינא דרושוראי אי נפי ב לכה בר כד חנה חלם אחת חברת ששות דשון דנים שקל שרנא מקמייה ו"ל דאין רגיטת כיכ לתפש בבתים":

שהיה מונח כתוחמו של כצ . אם ככר נזרו על דף לדי) ליל שהיה מונח בחוחם ב

הגכרים להיות כובים "(נדה ב": ב •הסיטו הכלי: בקרקע שלא

ני חעוכה פצוה להניחה ל על שתח ביתו מכתרק

מין זקוק לס . הלכך בחול שרי : ואסור לספספש לפורס . שיהא כיכר שהוא גר מנוה וליכא לחיחש להשייה: ולם קכלם. שלא חשבו לסתוך על דבריו: פי וכפי. אינו הייחי צכה לנומדה הייחי בורסה כששמעותיה ראשון: נירשם דינקושם. מחקיים יוסר משל

זקנה: לשישורם. שיהא בה שמן כשיעור הזה ומיה אם כבתה אין זקוק לה: רגלם דפרפודפי. שם אומה מלקטי שלים דקים ומספכבין בשוק עד שהולרים בני השוק לבחיתם משחשכה ומבעירים בבחיהם אור וכשלריכין לעלים יולאים וקונין מהן: נר פים וביםו . נר אחד בכל לילה ואים וכל בני ביתו סגי להו בנר אחד: וסמסדרין. אחר המטח שושין כר אחד בכל לילה לכל אחד ואחד מבני הביח: כנגד ימים פנכנסים. המחידים לבח : ימים סיולפין - שילתי כבר חה שהוא שמד ט נמנה עם היולחין: פרי ספג . מחחעטים והולכים בקרבנות דפרשת פנחם: מעלין בקדם ופין פורידין. מקרח ילפינן לה במנחות בפרק שתי סלחם מנחצים כי (דף נמי): מכסון . משום פרסותי ניסא ולא ברה"ר אלא בחלרו שבתיהן היו פתוחין לחצר: ומם סים דר בפליים. שאין לו מקום בחלרו להניחה שם : מניסם . מבפנים כנגד חטון הסמוך לרהיר: ספכנס . שהיה להם לפרסיים חוק ביום אידם שלא יבעירו גר אלא בביח ע"ו שלהס כדאמריכן בגיטין (פ"ב דף יו:):נד מסרם . לעשות היכר לדבר: ומי פיכם מדורם. אם לא לריך נר אחרת לפי שמשחמש לאור המדורה ויש היכרא שהגר של מצוה היא: ופים מדם משוב כום. שאינו רגיל להשחמש לאור המדורה: לריך נר פחרת . דאי לא לא הוי היכר: מאי סנוכם. על מנילם ס: כא: איזה נס קבעוה: בחוספו . בהלנע ממד לפ: לפ.) וחתום בטבעתו והכיר שלא עשו ט: כ"ג ומשפום ימים מוכים בכלל וסודפס. לא שאסורין במלאכה שלא (מסי סיפרים הגסים בהודחה : נו . ניטון

[כרכות כת יומא יכו שג

(מסי סופרים

מיכ כלכה ד

ומיי מוספות

דיב נססג]

זכחים נו. ד"כ

מסורת

הש'ם

הנהות דנרא ולו) נסרא ונטאמט לחרב) חלים (כ) שם (ודלה לכתפטם כמן) : who

נקבשו אלא לקרוח הלל וטחר של פיצ פלפה ה) ---

חיששינליל"ש: פמיש. קרנם נדול של נפחים: בעל געל חייב . שלא היה ט להגדיל בחבילתי שחכנם לחטח: בנר מנוכה פטור. חטני שכרשות פירסום מטה הניחה שם: ואם אומרם. הא דקחני בנר חטכה פטור: פסולה

אינון דלא למספר בהוןניזרלא להתענות בהון שבשנכנסו יוונים להיכל מכאו כל השכעים שבהיכל וכשגברה כולכות בית חשבונאי ונצרום בדקן ולא מצא אלא פך אחד של שמן שהיה מונח בחותמו של כהן גדול ולא היה בו אלא להדליק יום אחר נעשה בו נם והדליקו מכעו שמונה ימים לשנה אדרת קבעום ועשאום ימים מובים בהלל והנדאה *)תנן התם גין היוצא מתרת הפסיש ויצא והויק חייב *נגמל כק מ. פכ שמעון פשתן והוא עובר ברישות הרבים ונבנסה פשתנו לתוך הרצות ודלקה

בנרו של דנוני והרליק את הכירה בעל הגמל חייב יהניח דנוני את נרו מבחדץ מתרי פנה טאסיים דעוני חייב רבי ידעדה אומר בנר דעוכה פמור *אמר רבינא *(משום דרבה) זאת אומרת פנר דעוכה מצוה (כל פ ג) להיוי פניים דעוני חייב רבי ידעדה אומר בנר דעוכה פמור "אמר רבינא * יר שלים במתו מדום לבניתה בתוך עשרה דאי ס"ד למעלה מעשרה ליפא ליה היה לך להגיח למעלה פגמל ורוכבו ודילפא אי עי העבה מיוי לתיוחה בתוך עשרה דאי ס"ד למעלה מעשרה ליפא ליה היה לך להגיח למעלה פגמל ורוכבו מימרחא ליה מובא אתי לאיפעועי ממצוה: *אמר רב בדנא דרש רב נתן בר מעיומי משמיה דרבי תנחום (מן ייני)

וככל ליכל למימו דלוי סיי אמר חין מרליקין ססם כית דכיינו בשנת ומשום דמומר להשמת לפרכ חבל כחשל מדליקין דכנסם חון שקיקלם דחיכ לא כיל לפישר אין מהליקון

עין משנם

נר מצות

[מיטפים ישנים] וב א מיי פד מכומם חמיכה הלכה ו שתג למין ם תשין כ מושים מציח סימן מרענ ספיף ח:

בחבוכה חלה בהדיה הליל

כים פוסר למסחנום לחרם

ינ ב מיים שם כלככ כ פושים שם ספיף נ: רוב מיים סכלכהו פושים שם ספיף ח : מו ד מייי שם כלכה כ

סמו שם פושים חליות סימן הרעו סעיף א. מן המיי שם סור שים : 3 9'20 05

ין רו מיי שם כלכה ח סמנ שם פושיע חציה סימן חרעה סעיף ג ירן חם מייי שם כלכה ו מפור שרים שם םמיף ה:

חטכב כלכה ח ב סמג שם פוד בויע חוית : סימן סרע סעיף ח כ כל מייי פיד מכלי כזקי ממון כלכה יג פושיע חוים סימן חית בסמיף יכ:

ים י חייי פינ מחלטה

כא פ סישים אויח סיי פרעה סעיף ו:

רבינו חנגאל שמדו דוכמים אין מרליקין נהן נשנת מדליקין נהם נחנוכה כין כחדל כין בשנת סים כסנר נניות אין וקוק לה חופר' להשתפש תענה כפה הוא נריף שרא דולק משקעה ב היוסה עד שוכלה רגלא התשראי: תוך סנית ושתה נר איש וכיתו חתבוררין נו לכל אחד והפהדרין כן המתרדין ב"ה אוסרים יום ראשת פרלים אחר סיכן והילך מיטיף (נק ע כ) משור סצוה

אם חיה תי בעליה אירוה בחלון הסטוד

יי) ביק שנו כיב פיי